

ஒ
சிவமயம்

‘துமிழ்க்கடல்’, ‘சிவமணி’
 ‘சிவம்பெருக்கும்சீலர்’
 ‘வண்ணகவி வள்ளல்’

ராய். சொ.

பூசைப்பாமாலை

சிவமயம்

பூசைப்பாமாலை

நூல்முகம்

சிவபூசையில் நான் படிக்கும் தெய்வப் பாடல் களால் தொடுக்கப்பெற்ற மாலை இது. நான் சிவபூசை செய்ய வேண்டுமென்று, என் அரிய நண்பர்களான சிவபூசைச் செல்வர்கள் முத்த. வெ. சொ., ‘தமிழ்வள்ளல்’ சேவு. மெ. ஆதியோர் அடிக்கடி கூறி வந்தனர்.

1958 அக்டோபர் 31ஆம் நாள் என் அறுபது ஆண்டு நிறைவு மணிவி மீராவை இந்துமதாபிமான சங்கம் சிறப்பாகக் கொண்டாடி என்னைப் பெருமைப் படுத்தியது, அவ்விழாவில் சிவாகம நூற்கு எல் லை கண்ட, கைவசித்தாந்த ஞானபானு ஈசான சிவாச்சாரிய சவாமிகள் தலைமைதாங்கி அருளினார்கள். திருஜந-தெழுத்தை முறையாக ஒதிப் பேறு பெற வேண்டும் என்று அன்று என் உள்ளத்தே தோன்றியது.

உபதேசம் செய்தற்குப் பெரும் தகுதி வாய்ந்த அவர்களிடம் சமய தீட்சைபெற முடிவு செய்தேன். மணிவாசகப் பெருமான், “கடவுளுக்கு ஊர் ஏது?” என்ற வினாவை எழுப்பி,

முதலாவது பாட்டின் பொருள்

செல்வத்தை நல்கும்.

செய்கின்ற காரியங்கள் கைகூடச் செய்யும்.

நல்லபேச்சோடு கூடிய சிறந்த நாவன்மையையும்,
பிற பெருமைகளையும் பெருகச் செய்யும்.

அழகைத்தரும்.

ஆதலினுல்,

தேவர்களும், ஆளைமுகத்தோடு கூடிய வி நா ய க க
கடவுளை அன்புகொண்டு கைகூப்பித் தொழுவர்.

திரு: செல்வம். கருமம்: காரியம். செஞ்சொல்: செம்மை-
யான உரை. பீடு: பெருமை, உரு: அழகு, காதல்:
அன்பு.

பாட்டு எண். 1

தொடக்கம்

வினாயக வணக்கம்

பதினேராம் தீருமுறை

—०१०८०—

திருவாக்கும் ; செய்கரும்

கைசூட்டும் ; செழ்சொல்

பெருவாக்கும் பிடும்

பெருக்கும் - உருவாக்கும் ;

ஆதலால் வானேரும்

ஆளை முகத்தாளைக்

காதலால் கூப்புவர்தம் கை.

— கபிலர்.

2-ஆவது பாட்டின் பொருள்

கருணை காட்டாது தள்ளிவிட்டால் எ ஸி டே யீன,
“அஞ்சாதே !” என்று உரைக்க இங்கு யார்
இருக்கின்றார்?

என்னை ஒரு பொருட்டாக நினைந்து, யான்
இருக்கும் இடம் வந்து ஆண்டு கொண்ட
பொன் போன்ற வைனே! பொன்னம்பலத்திலே
கூத்தாடுகின்றவனே!

மயக்கம் நிறைறந்த மனத்தோடு, உன்னைப்பிரிந்து
வருந்துகின்ற என்னை, “வா!” என்று அழைத்து,
உன்னுடைய அ றி வு நிரம்பிய கூட்டத்தை
எனக்குக் காட்டாயானால் நான் செத்துப்போன
பிறகு உலகத்தார் என்னைப் பார்த்துச் சிரிக்க
மாட்டார்களா?

மருள்: மயக்கம், தெருள்: அறிவு.

சிவ வணக்கம்

தீருவாசகம்

அருளாது ஒழிந்தால் அடியேனை
அஞ்சேல் என்பார் ஆர்இங்கு;

பொருளா என்னைப் புகுந்துஆண்ட
பொன்னே! பொன்னம் பலக்கூத்தா!

மருளார் மனத்தோடு உனைப்பிரிந்து
வருந்து வேவை வான்றுஉன்

தெருளார் கூட்டம் காட்டாயேல்
செத்தே போன்ற சிரியாரோ?

—மணிவாசகர்.

3-ஆவது பாட்டின் பொருள்

பாண்டிய மன்னரின் வெம்மை நோயை நீக்கிய
சீர்காழி வேந்தனின் பாதத் துக்கு வணக்கம்.

கடலின்மீது கல்லீத் தோணியாக்கி அதனை மிதக்கச்
செய்து கரைசேர்ந்த பெருமான் தாஞ்சுக்கு வணக்கம்.

என்றும் வாழவல்ல திருநாவஹூரில் பிறந்து அருளிய
வலிய தொண்டரின் கழலுக்கு வணக்கம்.

ஊழிநாள் வரை, பெருகிய புகழ்வாய்ந்த திருவாதலூர்
திருவடிகஞ்சுக்கு வணக்கம்.

பூமியர்கோன்: பாண்டியன். வெப்பு: சுரதோய், புகலியர்
கோன்: திருஞானசம்பந்தர், ஆழி: கடல், மிதப்பு:
தெப்பம். பிரான்: திருநாவுக்கரசர், வன்தொண்டர்,
சந்தரமூர்த்திகள். திருவாதலூர்: மாணிக்கவாசகர்.
கழல், அடி, பதம், தாள், காலைக்குறிக்கும், ஒரு பொருட்
சொற்கள், கழல், அடி, பதம், என முதல் மூன்று
இடத்தும் சொல்லி, மணிவாசகரைக் கூறுங்கால்,
“திருத்தாள்” என்று செப்புவது சிறந்த அமைப்பு.

பாட்டு எண். 3

நால்வர் வணக்கம்

சேக்கிழார் புராணம்

பூழியர்கோன் வெப்புழித்த
புகலியர்கோன் கழல்போற்றி !

ஆழிமிசைக் கல்மிதப்பில்
அனைந்தபிரான் அடிபோற்றி !

வாழிதிரு நாவலூர்
வன்தொண்டர் பதம்போற்றி !

உழிமலி திருவாத -
உரர்திருத் தாள்போற்றி !

—உமாபதி சீவம்.

4-ஆவது பாட்டின் பொருள்

சி த ம் ப ர த் தி ல் வாழ்கின்ற அந்தணர்களை முதலாகக்கொண்ட சிறப்புப் பெற்ற, பழைய மயான திருத்தொண்டத் தொகையில் வந்த அடியார்கள் அடிகளுக்கு வணக்கம்.

விரைவாக அப்அடியார் வரலாற்றுக் காலத்தைய உலகம் அறிந்து கொள்ளுமாறு விரித்து அருளிய செல்வம் நிறைந்த, குன்றத்துரை ல் பிறந்த சேக்கிழார் அடிகளின் சேவடிகளுக்கு வணக்கம்.

தொல்லை: பழமை. திருத்தொண்டத் தொகை சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகள் பாடிய அடியார் வணக்கப் பதிகம், ஒல்லை: விரைவு. குன்றத்துரை தொண்ட நாட்டில் சென்னைக்கு அணித்தே உள்ள சேக்கிழார் பிறந்த ஊர்.

பாட்டு எண். 4

அடியார் வணக்கம்

சேக்கிழார் புராணம்

தில்லைவாழ் அந்தணரே
முதலாகச் சீர்ப்படத்த

தொல்லையதாம் திருத்தொண்டத்
தொகையடியார் பதம்போற்றி !

ஓல்லை அவர் புராணகதை
உலகறிய விரித்துரைத்த

செல்வமலி குன்றத்தூர்ச்
சேக்கிழார் அடிபோற்றி !

—உமாபதிசீவம்.

5-ஆவது பாட்டின் பொருள்

சிவம் என்ற கடலிலே குடைந்து ஆடுவார்.

செம்மையான திரு ஜ ந் தெ மு தெ விளக்கும் நாவை உடையார்.

இனிய தமிழையும், வடமொழியையும் நுகர்ந்து உணர்ந்தார்.

வெண் திருநிறு படிந்த உடம்பினை உடையார்.
தவத்தினால் மேம்பட்டார்.

குளிர்ந்த கருணையுடையார்.

பலருடைய சிவபூசைக்கு உற்ற துவீங்காக
அமைந்தார்.

ஈடு இல்லாதவர்.

பிறவிக் கடலிலின்றும் என் போன்றுரைக் கரை
யேற்றும் ஈசான-சி வாச்சாரியாரின் அடிகளை
வணங்கி நல்வாழ்வு பெறுவோம்.

பாட்டு எண். 5

குரு வணக்கம்

சிவக்கடலில் தினைத்திடுவார் ;
செய்யதிரு ஜந்தெழுத்தே
திகழும் நாவார் ;

சுவைத்தமிழும், வடமொழியும்
துய்த்துணர்ந்தார் ; வெண்ணீறு
துதைதந்த மெய்யார் ;

தவத்துடயர்ந்தார் ; தண்ணளியார் ;
சிவபூசைக்கு உறுதுகிணையார் :
தன்னேர் இல்லார் ;

பவக்கடல்நின்று எழுமெற்றும்
ஈசான குருபாதம்
பணிந்து வாழ்வாம்.

—ராய. சௌ.

இத்துணை சிறப்பு வாய்ந்த குழந்தையன் செட்டியார் அவர்கள், தம் அருமை மலைவி வள்ளியம்மை ஆச்சியுடனும், பெருமை மிக்க மகன் ராமஞ்சுதன் அவர்களுடனும், மக்கள், மருமக்கள், மற்றும் அன்பர்கள் அனைவருடனும் மென்மேலும் எல்லா நலன்களும் பெற்றுப் பல்லாண்டு இனிது வாழ்க என இறைஅருணை நினைந்து வணங்குகின்றோம்.

வணக்கம்.

காளாயுக்தி,
ஐப்பசி, ய.அ., சுப. அருணாசலம்.
4—11—1978

அற்புதம் ஆர் திருமுறைத்தேன்
ஆழி மூழ்கி,
ஆழ்வார்கள் யாசாத்துழின
அமுதம் உண்டு,

பற்பலவாம் திருத்தலங்கள்
பாவிப் போற்றி,
பாமன் அடிக்கு அன்புசெயும்
பணிகள் பூண்டு,

சற்குருவாம் ஈசானச்
சான்றேன காட்டத்
தனித்துதிரு ஜங்கெதமுத்தின்
சாரம் கொண்டு,

பொற்புஅமைந்த சீவட்டசைப்
புனிதன் ஆகிப்
பண்ணீயம் சேர் சீவமணீயாய்ப்
பொலிந்து நின்றுய!

கவிஞர் அமிர்தவீஷகன்

தாதாடு பூர்ண்சோலைத்
 தத்தாய்! நமைஆனும்
 மாதாடும் பாகத்தன்
 வாழ்பதின்?—கோதாட்டி,
 பத்தரெலாம் பார்மேல்
 சிவபுரம்போல் கொண்டாடும்
 உத்தரகோச மங்கை
 ஊர்.

என்று வாய்கொள்ளாமல் பாடிய உத்தரகோசமங்கைத் தலத்திலேயே உபதேசம் பெறுவது என்றும், அதற்கு ஏற்ற நாள், ஷத்தப்பிரானின் சிறந்த அபிடேக நாளாகிய மார்கழித்திருஆதிரை நாள் என்றும் முடிவு செய்தோம். அதன்படி 1958 டிசம்பர் 25ஆம் நாள் இரவு திருவாதிரைத் தொடக்கத்தில் திருஜந்து எழுத்து உபதேசம் பெறுவதாகத் திட்டம். அங்குச் சென்றவுடன் சிவாச்சாரிய சுவாமிகள், “திருவாசகத்தில் ஈடுபாடுடைய நீங்கள் திருவாசக பூசை, இன்று தொடங்கிவிட வேண்டும்” என்று கட்டளை இட்டார்கள். திருவருள்கூடியிட்டது. “சரி” என்று சொன்னேன்.

நானும் என் மஜினவியும் திருஉத்தரகோச மங்கலை இறைவன் திருமுன்னர் சமய தீட்சை பெற்று, திருவாசக பூசை எழுந்தருளச் செய்து கொண்டேன். அது சிலநாட்களில் சிவபூசையாக மலர்ந்தது. திருவாசகத்துக்குப் பூசை செய்த நான், திருவாசகம் எந்தக் கடவுளைப் பூசிக் கின்றதோ அந்தக் கடவுளைப் பூசை செய்யும் பேற்றை விரைவில் எய்தியது என் நல்லை ழேயாகும்.

பூசை தொடங்கியது. உத்தரகோச மங்கலையிலா தலின், அங்கு இறைவியோடு எழுந்தருளியிருக்கின்ற இறைவன் திருப்பெயராகிய “மங்களேஸ்வரி உடனுய மங்களேஸ்வர சுவாமி” என்ற திருப்பெயரே என்வழிபடு கடவுளுக்குக் குருநாதரால் அளிக்கப் பெற்றது அன்று தொட்டு,

“திருவாய் பொலியச் சிவாய நம என்று நீறணிந்து” மகிழ்ந்து வருகின்றேன்.

‘அருச்சனை பாட்டேயாகும்’ என்று சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகள் திருவாய் மலர்ந்து அருளியபடி, பூசையில் உருக்கமான பல பாடல்களைப் பாடி இன்பம் எய்துகின்றேன். இப்பாடல்களைத் தொகுத்து மாலையாக்க வேண்டும்; அப்படிச் செய்தால் அது பலருக்குப் பயன்

படும் என்றனர் அன்பர்கள். இப்பாடல்களை என் இராய்வரம் ‘பெரிய குழந்தை’ முன்னாலே படி எழுதிவைத்துக்கொண்டது. எனவே இம்மாலை இன்று மலர்கின்றது.

இப்பாமாலையில் நாற்பது தெய்வப் பாக்கள் இணைந்திருக்கின்றன. முதலில் விநாயக வணக்கம். பிறகு சிவ வணக்கம். அதன் பின் அம்யாச்சாரியார் நால்வர் வணக்கம். அதற்குப் பிறகு சிவன்டியார் வணக்கம். அதற்கு மேல் குரு வணக்கம். அதன் பின் பூசை தொடங்கி, அபிடேகம், அலங்காரம், ஆகிய வற்றை முடித்து மலர் வணக்கம். மலர் வணக்கத்தில் பத்துத் திருவாசகப் பாடல்கள். அது முடிந்ததும் ஆராதனை. அதற்கு அப்பால் பாராயணம். பாராயணத் தில் முதற்பாட்டு உத்தரகோச மங்கையைப் பற்றிய திருவாசகம்.

உத்தரகோசமங்கையில் பூசை எழுந்தருள்வித்ததும், இறைவன் திருமுன்னர் ஓர் திருவாசகம் பாடும்படி குருமுர்த்திகள் கட்டளை இட்டார்கள். அப்போது என்னள்ளத்தே தோன்றி, உணர்ச்சியோடு நான் பாடிய

பாடல் அது. ‘கடையவனேனை’ என்பது அப்பாட்டு. அதனைப் பாராயல்த்தில் முதலாக வைத்தி ருக்கின்தேறன்.

அதைத் தொடர்ந்து சைவ முறைப்படி பன்னிரண்டு திருமுறைகள். திருமுறைக்கு ஒரு பாடல். எட்டாம் திருமுறை இரண்டு நூல். ஆதனை திருவாசகத்து ஒன்றும், திருக்கோவையாரில் ஒரு பாடலுமாக எட்டாம் திருமுறைக்கு இரண்டு பாடல்கள். திருவிசைப்பாவுக்கு ஒரு பாடலும், திருப்பல்லாண்டிற்கு ஒரு பாடலுமாக ஒன்பதாம் திருமுறைக்கு இரண்டு பாடல்கள். எனவே திருமுறை பன்னிரண்டிற்குப் பாடல்கள் பதினான்கு.

அதன் சின் சைவம் வளர்த்த, பின்வந்த பெரியவர்களாகிய பட்டினத்தடிகள் பாடல் ஒன்று; தாழுமான சவாயிகள் பாடல் ஒன்று. அதை அடுத்து, சிவபெருமானின் வடிவத்தை அப்படியே படம்பிடித்துக் கொட்டும் வரதுங்கராம பாண்டியன் பாடல் ஒன்று. இவற்கோடு சிவ வணக்கம் முடிவு பெறுகின்றது.

தொடர்ந்து, சிவனடியாருள் தலை நின்றவராகிய மணிவாசகப் பெருமான் மீது சிவஞான சுவாமிகள் பாடிய வணக்கப் பாடல் ஒன்று. அதன்பின் வாழ்த்து. இதோடு பாராயணம் முடிகின்றது.

பிறகு நான் தோறும் அமைக்கும் சந்தனத்தால் ஆகிய “‘மூர்த்தி’யை உட்கொள்ளும் போது, அதற்குப் பொருத்தமான, “‘கைப்போது மலர்தாவி’ என்ற அப்பர் சுவாமிகள் தேவாரம். பின் ஒடுக்கத்தில் அதற்கு ஏற்ற “‘மண் பொருந்தி வாழ்பவர்க்கும்’” என்ற அப்பர் தேவாரம்.

முடிவில் ஒரு விநாயக வணக்கம். இறுதியாக, “‘சிதமழை முகில் பொழிக!’” என்ற திரிசூட ராசப்பக் கணிராயரின் ஒரு நல்வாழ்த்துப்பாடல். இதோடு சூசைப் பாடல் நிறைவு பெறுகின்றது.

மொத்தம் நாற்பது பாடல்கள். ஒவ்வொரு பாடலுக்கும் பக்கத்தில் விளக்கம் கொடுத்திருக்கிறது.

24-3-66.

ராய். சௌ.

ಪುಷ್ಟಿ ಪಾಯಾಲೆ

மலர் வணக்கம்

6-ஆவது பாட்டின் பொருள்

உடம்போடு சூடிய வாழ்க்கையைத் தாங்க
மாட்டேன். சிவபெருமானே! வணக்கம்.

மேன்மையான முதியோனே! வணக்கம்.

எங்கள் இளையவனே! வணக்கம்.

ஒப்பற்ற ஒருவனே! வணக்கம்.

தேவர்கள் தலைவனே! வணக்கம்.

தில்லையில் நடனமாடுகின்றவனே! வணக்கம்.

எங்கள் மலமற்றவனே! உனக்கு வணக்கம்.
வணக்கம்.

த ரி கி டே ஸ்: பொறுக்கமாட்டேன். காயம்:
உடம்பு. விடலை: காளைப்பருவம். நின் மலன்:
அழுக்கு அற்றவன்.

மலர் வணக்கம்—க

தீருவாசகம்

தரிக்கிலேன் காய வாழ்க்கை;

சங்கரா ! போற்றி ! வான

விருத்தனே ! போற்றி ! எங்கள்

விடலையே ! போற்றி ! ஒப்பில்

ஒருத்தனே ! போற்றி ! உம்பர்

தம்பிரான் ! போற்றி ! தில்லை

நிருத்தனே ! போற்றி ! எங்கள்

நின்மலா ! போற்றி ! போற்றி !

—மணிவாசகர்.

7-ஆவது பாட்டின் பொருள்

நமச்சிவாய! உன்னைப் போற்றுகின்றேன்.

பாம்புகளை அணிந்தவனே! நான் மயக்க முட்டேயேன்.

நமச்சிவாய! என உன்னை வணங்குகின்றேன்.

எனக்குப் போக்கிடம் வேறு இல்லை.

உன் ஜந்தெழுத்தையே சொல்லி உன்னைத் துதிக்கின்றேன்.

என்னை வெளியே தள்ளிவிடாதே.

உன் திரு ஜந்தெழுத்தையே சொல்லிச் சொல்லிக் கும்பிடுகின்றேன்.

வெல்க! வெல்க! வணக்கம். வணக்கம்.

புயங்கம்: பாம்பு. புகவிடம்: செல்லுமிடம். புறம்: வெளியே. போக்கல்: தள்ளிவிடாதே. கண்டாய்: முன்னிலை அதை.

மலர் வணக்கம்—உ

திருவாசகம்

போற்றியோ நமச்சி வாய் !
புயங்கனே ! மயங்கு கின்றேன் ;

போற்றியோ நமச்சி வாய் !
புகலிடம் பிறிதொன்று இல்லை !

போற்றியோ நமச்சி வாய் !
புறய்னைப் போக்கல் கண்டாய் !

போற்றியோ நமச்சி வாய் !
சயசய ! போற்றி ! போற்றி !

— மணிவாசக...

8-ஆவது பாட்டின் பொருள்

வணக்கம்.

என்போலும் பொய்யர்களை ஆளாக ஏற்றுக் கொள்ளும் வன்னலே! வணக்கம்.

உன் திருவழகட்கு வணக்கம்,

தலைவனே! வணக்கம். வணக்கம்.

நிலம், நீர், நெருப்பு, காற்று, விண், கதிர், திங்கள். உயிர் ஆகிய அட்ட மூர்த்தி யான கடவுளே! உன் அருட் கடலாகிய புதிய தேன் என்னைக் காத்தருள்வதாக!

வெள்ளம்: கடல். மது: தேன். விவணம்: நிலம். இயமானன்: உயிர்.

மலர் வணக்கம்—ஈ

தீருவாசகம்

போற்றி!என் போலும் பொய்யர்,
தம்மைஆள் கொள்ளும் வள்ளல்;

போற்றி!நின் பாதம் போற்றி!
நாதனே! போற்றி! போற்றி!

போற்றி!நின் கருணை வெள்ளப்
புதுமது, புவனம், நீர்,தீக்

காற்று,இய மானன், வானம்,
இருசுடர்க் கடவு ளானே!

—மணிவாசகர்.

9-ஆவது பாட்டின் பெருள்

கடவுளே! வணக்கம்.

என்னை அறிந்து கொண்டு அருள்வாயாக!
வணக்கம்.

நான் பற்றை விடுமாறு என் உள்ளே புதுந்து,
இருக்கி என்னை ஆட்கொள்ள வேண்டும்;
வணக்கம்.

இந்த உடலை நீக்கி, விரைந்து மேலான வீடனித்து
அருளுக! வணக்கம்.

சடையிலே கங்கையைத் தாங்கிய
சிவபெருமானே! வணக்கம். வணக்கம்.

விட: பற்றை நீக்க. களைந்து: நீக்கி. ஒல்லை:
விரைவாக. உம்பர்: மேறுலக வாழ்வு.

மலர் வணக்கம் — ச

தீருவாசகம்

கடவுளே ! போற்றி ! என்னைக்
கண்டுகொண்டு அருளு போற்றி !

விட, உளே உ-ருக்கி, என்னை
ஆண்டிட வேண்டும் ; போற்றி !

உடல்திது களைந்திட்டு ஒல்லை
உம்பர் தந்து அருளு, போற்றி !

சடையுளே கங்கை வைத்த
சங்கரா ! போற்றி ! போற்றி !

— மணிவாசகர்.

10-ஆவது பாட்டின் பொருள்

சிவபெருமானே! வணக்கம்.

உங்ளைத்தவிர வேறு பற்றுக் கோடு எனக்கு
இல்லை; வணக்கம்.

அழகிய, கொதித்து எழுகின்ற பாம்புப்படம்
போன்ற அல்குலையும், சிவந்த வாயினையும்
வெள்ளிய பற்களையும். கருமை நிறம் வாய்ந்த
வாள் போன்ற கண்களையும் உடைய நங்கையாகிய
உடைய வளை உடம்பில் ஒரு பங்கில்
கொண்டவனே! வணக்கம்.

பெரிய காளையைச் செலுத்துபவனே! வணக்கம்.

இவ் உலகத்தில் இந்த வாழ்வை நான் பொறுக்க
மாட்டேன்; இகழ்ந்து வெறுக்கின்றேன்.

எம் தலைவனே!

சரண: புகலிடம். கோலம்: அழகு. அரா: பாம்பு.

மலர் வணக்கம்—ஞ

தீருவாசகம்

சங்கரா ! போற்றி ! மற்ஞேர்
சரண்திலேன் போற்றி ! கோலப்

பொங்குஅரா அல்குல், செவ்வாய்,
வெண்நதை, கரிய வாள்கண்,

மங்கையோர் பங்க ! போற்றி !
மால்விடை ஊர்தி ! போற்றி !

இங்குஇவ்வாழ்வு. ஆற்ற கில்லேன் ;
எம்பிரான் ! இழித்திட் டேனே.

—மணிவாசகர்.

11-ஆவது பாட்டின் பொருள்

என்னை நானே பழித்துக் கொண்டேன்.

எங்கள் தலைவனே! வணக்கம், வணக்கம்.

உன்னைப் பழித்தேன் அல்லேன். என்னை ஆட்ட
கொண்ட உன் திருவடிகட்டு வணக்கம்.

நான் செய்த தவறுகளை எல்லாம் பொறுத்து
அருளுதல் பெரியவர்க்குக் கடமையே; வணக்கம்.
என்னுடைய இவ்வடம்போடு கூடிய வாழ்க்கையை
நிக்கிவிடு. வணக்கம்.

மேலான சிவலோகத்து எம் தலைவனே!

மலர் வணக்கம் — சு

திருவாசகம்

இழித்தனன் என்னை யானே ;
எம்பிரான் ! · போற்றி ! போற்றி !

பழித்திலேன் உன்னை ; என்னை
ஆளுடைப் பாதம் போற்றி !

பிழைத்தவை பொறுக்கை எல்லாம்
பெரியவர் கடமை போற்றி !

இழித்திடுஇவ் வாழ்வு போற்றி !
உம்பர்நாட்டு எம்பி ரானே !

— மணிவாசகர்.

12-ஆவது பாட்டின் பொருள்

எம் தலைவனே! போற்றி!

ஓமல் உலகத்துள்ள அவ்அத் தேவர்களுக்கு
எல்லாம் ஏறு போல்பவனே! வணக்கம்

பூங்கொம்பு போன்ற இடையை உடைய
உடைய யவட்கு ஒரு சூறு அளித்தவனே!
வெண்ணிறு அணிந்தவனே! வணக்கம்.

செம்மேனித் தலைவனே! வணக்கம்.

தில்லைத் திருச்சிற்றம்பலத்து நடனமாடுகின்ற
வனே! வணக்கம்.

மேல் உலகத் தலைவனே! வணக்கம்.

என்னை ஆட்கொண்ட ஒப்பற்றவனே! வணக்கம்.

மலர் வணக்கம்—எ

திருவாசகம்

எம்பிரான் ! போற்றி ! வானத்து
அவரவர் ஏறு போற்றி !

கொம்பர் ஆர் மருங்குல் மங்கை
சூற! வெண் நீற ! போற்றி !

செம்பிரான் போற்றி ! தில்லைத்
திருச்சிற்றம் பலவ போற்றி !

உம்பரா ! போற்றி ! என்னை
ஆருடை ஒருவ போற்றி !

— மணிவாசகர்.

13-ஆவது பாட்டின் பொருள்

தனிமுதல்வடனே! வணக்கம்.

ஈடுல்லாத எந்தெயே! வணக்கம்.

அமர்களின் ஆசானோ! வணக்கம்.

எங்கள் அழகிய இளம்தளிரே! வணக்கம்.

என்னை “வா!” என்று நின்றிடத்து ஏற்றுக் கொள்ளல் வேண்டும்; வணக்கம்.

எளியேனின் தனிமையைப் போக்கி,
நின் திருவடிகளை எனக்கு அருள்ள வேண்டும்;
வணக்கம்.

மலர் வணக்கம்—அ

தீருவாசகம்

ஓருவனே ! போற்றி ! ஓப்பில்
அப்பனே ! போற்றி ! வானேர்

குருவனே ! போற்றி ! எங்கள்
கோமளக் கொழுந்து போற்றி !

“வருக”என்று என்னை நின்பால்
வாங்கிட வேண்டும் போற்றி !

தருகநின் பாதம் போற்றி !
தமியனேன் தனிமை தீர்த்தே.

— மணிவாசகர்.

14-ஆவது பாட்டின் பொருள்

முடிந்த அன்பு வடிவான அன்பர்க்ட்கு அவரை
விட அன்புடையவனே! வணக்கம்.

என்பொய்ம்மை ஒழுக்கத்தை ஒழித்து, என்னை
ஆட்கொண்டு கருணைசுரக்கும் உன்பெருமைக்கு
வணக்கம்.

கொட்டிய நஞ்சைக் குடித்து, தேவர்களுக்கு
அழுதினை நல்கிய வள்ளலே! வணக்கம்.

நிறைறந்த நின் திருவடியை நாயனைய எனக்குத்
தந்தருளல் வேண்டும். வணக்கம்.

வார்தல்: வழிதல். அயின்று: உண்டு.

மலர் வணக்கம்—கை

திருவாசகம்

தீர்ந்தஅன்பு ஆய அன்பர்க்கு
அவரினும் அன்ப! போற்றி!

பேர்ந்தும்என் பொய்ம்மை ஆட்கொண்டு
அருளிடும் பெருமை போற்றி!

வார்ந்தநஞ்ச அயின்று, வானேர்க்கு
அழுதம்ச வள்ளல்! போற்றி!

ஆர்ந்தநின் பாதம் நாயேற்கு
அருளிட வேண்டும் போற்றி!

— மணிவாசகர்.

15-ஆவது பாட்டின் பொருள்

இந்த உலகம், நீர், நெருப்பு, காற்று, விசும்பு,
ஆகிய ஜம்பெரும் சூதம் ஆனவனே! வணக்கம்.

எல்லா உயிர்க்கும் ஆதியாக இருந்து, நீ
'பிறவாயாக்கைப் பெரியோன்' ஆனாய். வணக்கம்.

அனைத்துயிர்க்கும் முடிவு அருள்பவனுக இருந்து,
நீ முடிவில்லாதவன் ஆனாய்; வணக்கம்.

ஜம்பொறி கனும் உன் ஞேடு பொருந்தி வருத்தாத
சார்பு உடையவனே! வணக்கம்.

கால்: காற்று.

மலர் வணக்கம்—இ

திருவாசகம்

போற்றி!இப் புவனம், நீர்,தீ,
காலோடு வானம் ஆனுய்;

போற்றி!எவ் உயிர்க்கும் தோற்றும்
ஆகி,நீ தோற்றும் இல்லாய்!

போற்றி!எல் லாட யிர்க்கும்
ஈருய்ச் சின்னமை ஆனுய்!

போற்றி!ஐம் புலன்கள் நின்னைப்
புணர்கிலாப் புணர்க்கை யானே!

— மணிவாசகர்.

പാരാധനമ്

16-ஆவது பாட்டின் பொருள்

கடைப் பட்டவனுகிய என்னை அருளினுல்
என்னுள் கலந்து ஆண்டு அருளிய விடை ஏறும்
பெருமானே! என்னை விட்டுவிடுவாயா?

வலிமிக்க புலியை உரித்துத் தோலை உடையாக
உடுத்தவனே!

நிலைபெற்ற உத்தரகோசமங்கைத் தலத்தி ற் கு
மன்னனே!

சடை தாங்கியவனே!

தளர்ச்சி அடைந்தேன். எம்தலைவனே! என்னைத்
தாங்கிக்கொள்வாயாக!

கண்டாய்: முன்னிலை அசை.

தீருவாசகம்

கடையவ னேனைக் கருணையி
ஞல்கலந்து ஆண்டுகொண்ட-

விடையவ னே!விட் டிடுதிகண் -
- டாய்!விறல் வேங்கையின் தோல்

உடையவ னே!மன்னும் உத்தர
கோசமங் கைக்குஅரசே!

சடையவ னே!தளர்ந் தேன்;எம்-
-பிரான்!என் னைத் தாங்கிக்கொள்ளோ.

— மணிவாசகர்.

17-ஆவது பாட்டின் பொருள்

குருதி கொட்டும் முடை நாற்றமுடைய தலை
ஒட்டைக் கையில் ஏந்தி ஊர் ஊராகப் பிச்சை
ஏற்றுக் திரிவர்.

உமையவட்கு உடம்பில் ஒறு சுறு அளித்தவர்.

தானுகப் பாயும் காளையில் ஏறுகின்ற சிவபெருமான்.

நெருப்பு வடிவினர்; தங்கியிருக்கும் கோயில் எது?

மாண்கள் பாய, அந்த அதிர்ச்சியில் குரங்குகள்
வயலுக்கு அணித்தே உள்ள மரத்தில் ஏறிச்சாட,
அதனால் அருகே உள்ள நீர்நிலைகளில் தேன்கொட்ட,
மீன் இனங்கள் மோதச் செழுஷமயான தாமரைப்
பூக்கள் இதழ் விரியும் திருவையாறு ஆம்.

பாட்டு எண். 17

முதல் தீருமுறை (தேவாரம்)

ஊன்பாயும் புடைதலைகொண்டு
ஊர்ஊரின் பலிக்குழழல்வர் ;
ஒமையாள் பங்கர் ;

தான்பாயும் விடைரறும்
சங்கரனூர் ; தழல்உருவர் ;
தங்கும் கோயில்?

மான்பாய வயல்அருகே
மரம்ஏறி மந்திபாய்
மடுக்கன் தோறும்

தென்பாய, மீன்பாயச்
செழுங்கமலம் மொட்டுஅலரும்
திருவை யாஹே.

— சம்பந்தர்.

18-ஆவது பாட்டின் பொருள்

முன்னம் நீ செய்த நல்விளையின் பயனால், பெரியா,
கடல்குழந்த நிலைக்கத்து, நிறைந்த மணிகளாகிய
முத்துக்கள் நிலை பெற்று விளங்கும் காவிரி குழந்த
திருவலஞ் சுழித் தலத்து வாழும் கடவுளை வாய்
நிறைய வழுத்தி, விரும்பி, ஏத்திப் பாடி வணங்கும்
அதனாலே, நீ என்ன புண்ணியம் செய்தாய் மனமே!

இரண்டாம் திருமுறை (தேவாரம்)

என்ன புண்ணியம் செய்தனை
நெஞ்சமே ! இருங்கடல் வையத்து
முன்னம்நீபுரி நல்வினைப்
பயனிடை முழுமணித் தரளங்கள்
மன்னு காவிரி தூழ்திரு
வலஞ்சுழி வாணைன வாயாரப்
பன்னி ஆதரித்து ஏத்தியும்
பாடியும் வழிபடும் அதனுலே.

— சம்பந்தர்.

19-ஆவது பாட்டின் பொருள்

அன்பு கொண்டு, உருகி, கண்களில் நீர்பெருக்கி,
ஓயாது ஒதுகின்றவர்களை நல்லவழிக்குச் செலுத்து
வது;

நான்கு மறைகளினும் நவிலப்பெற்ற உண்மைப்
பொருளாவது;

இறைவன் திருப்பெயர்;

அதுதான் “நமச்சிவாய்” என்பது.

முன் ரூம் தீருமுறை (தேவாரம்)

காத லாகி,
கசிந்து, கண் நீர்மல்கி,

ஓது வார்த்தமை
நன்னெறிக்கு உய்ப்பது;

வேதம் நான்கினும்
மெய்ப்பொருள் ஆவது;

நாதன் நாமம்,
நமச்சி வாயவே.

— சம்பங்கதர்.

20-ஆவது பாட்டின் பொருள்

தாயின் வயிற்றில் கருவாகக் கிடந்தபோதே உன் திருவடியையே கருதும் எண்ணமுடையேன்.

நான் உருப்பெற்ற பின்பு உன் அருளால் உன் திருப் பெயரையே சொல்லிச் சொல்லிப் பழகினேன்.

என் அழகிய வாய் சிறப்பு அடைய “சிவாய நம” என்று சொல்லி, திருநீறு பூசிக் கொண்டேன்.

திருப் பாதிரிப் புலியூரில் எழுந்தருளியிருக்கின்ற கடவுளே! எனக்கு நீ சிவகதியைத் தருவாயாக!

சிவாய நம என்று சொல்தலால் தன் வாயை, ‘திருவாய்’ என்று உரைத்தார் அடக்கமே வடிவமான அடிகள்.

நான்காம் திருமுறை (தேவாரம்)

கருவாய்க் கிடந்துன் கழலே
நினையும் கருத்துடையேன்;

உருவாய்த் தெரிந்துன் தன் நாமம்
பயின்றேன் உனதருளால்;

திருவாய் பொலியச் “சிவாய
நம”என்று நீறுஅணிந்தேன்;

தருவாய், சிவகதி! நீ, பா-
-திரிப்புலி யூர்அரனே!

— அப்பர்.

21-ஆவது பாட்டின் பொருள்

வணங்கி, புனிதமான பூக்களை இட்டு, பாடி, நின்று,
அழுது, விரும்பி, ஒலமிடுகின் றவர்களையும்,

நாட்களை வீராக்கி இதற்கென ஒதுக்கித்
தள்ளுகின் றவர்களையும்,

கணக்கின் கீழ் எழுதுவான் திரு இன்னம்பார்த்
தலத்திலே எழுந்தருளியிருக்கின்ற சிவபெருபான்.

இன்னம்பார் ஈசன் இரண்டு பேரேடு போட்டு
வைத்திருக்கிறான். ஒன்றில் தொழுது, தூமலர்
தூவி, அரற்றுகின்ற கூட்டத் தாரையும், இன்
கெனுன்றில் பொழுது போக்கிப் புறக்கணிக்கும்
குழுவினரையும் அவன் எழுதி வருகின்றான்.

பாட்டு எண். 21

ஜந்தாம் திருமுறை (தேவாரம்)

தொழுது தூமலர்
தூவித் துதித்துநின்று

அழுது காழுற்று
அரற்றுகின் றூரயும்

பொழுது போக்கிப்
புறக்கணிப் பாரயும்

எழுதும் கீழ்க்கணக்கு;
இன்னம்பர் ஈசனே.

— அப்பர்.

22-ஆவது பாட்டின் பொருள்

யார் தந்தை? யார் தாய்? யார் உடன் பிறந்தவர்?
யார் மலைவி? யார் மக்கள்? யார் தாங்கள்?

வந்த விதம் என்ன? போகின்ற வழி எது? எல்லாம்
மாயமாகும். இதற்குக் களிப்பு எதுவும் கொள்ள
வேண்டாம்.

நல்ல மனம் உண்டயீர்! உங்கட்கு ஒன்று சொல்லு
கின்றேன். கேளுங்கள்,

விளங்குகின்ற திங்களும், ஓளியுள்ள பாம்பும், தங்கள்
பகையை மறந்து உறவாடும் சடைத் தலையையுடைய
எம் தந்தையார் திருப்பெயர் “ நமச்சிவாய ” என்று
இயம்பி எழுகின்றவர் பெரிய வான்உலகத்தை
அடைந்து வாழலாம்.

ஆரும் தீருமுறை (தேவாரம்)

தந்தை,யார் ? தாய்,யார் ?
 உடன்பி றந்தார்
 தாரம்,ஆர் ? புத்திரர்,ஆர் ?
 தாம்தாம், ஆரோ !

வந்தவாறு எங்குனே ?
 போமாறு ஏதோ ?
 மாயம் ஆம் ! இதற்குஏதும்
 மகிழ் வேண்டாம் ;

சிந்தையீர் ! உ.மக்கொன் று
 சொல்லக் கேண்மின் ;
 திகழ்மதியும் வான் அரவும்
 திளைக்கும் சென்னி

எந்தையார் திருநாமம்
 “ நமச்சி வாய் ”
 என் றுஎழுவர்க்கு இருவிசம்பில்
 இருக்க லாமே.

— அப்பர்.

23-ஆவது பாட்டின் பொருள்

வேண்டுவார் வேண்டுவதே ஈயும் கற்பகம் போன் றவனை, பெரிய பொன்மலையை, மன்மதனை முனிந் தவனை, நெற்றிக்கண் பெற்றவனை, சொல்லுக்குப் பொருளாவானை, மயக்கத்தைக் கெடுத்து அருளு கிண்ற புனிதமான ஒளி வழவத்தை,

தி ரு வெண் கெண் ய் நல் ஹார் என்றும் தலத்தில் அருமையான பழைய ஓலையைபக் காட்டி, என்னை அடியனுக்கி, ஆட்கொண்ட

நல்லபதவியை, நள்ளாறு அமர்ந்தாலோ, அமுதத்தை, நாயினை நான் மறந்து எடுத் தினைப்பேன்.

பாட்டு எண். 23

எழாம் தீருமுறை (தேவாரம்)

கற்ப கத்தினை,
கனகமால் வரையை,
காம கோபனை,
கண்நுத லானை,

சொற்ப தப்பொருள்,
இருள் அறுத்து அருளும்
தூய சோதியை,
வெண்ணென்றநல் ஹரில்,

அற்பு தப்பழ
ஆவணம் காட்டி,
அடிய ஞெயன்னை
ஆளது கொண்ட

நற்ப தத்தை, நள்
-ளாற்றை, அமுதை
நாயி னேன்மறந்து
என் நினைக் கேனே.

— சுந்தரர்.

24-ஆவது பாட்டுண் பொருள்

நான் தான் தவம் செய்தேன். திருஜங்கிதமுத்தை
ஒதும் பேறு பெற்றேன், ஆதவினால்

தெனுக, இனிய அழுதமாக, இனிக்கின்ற சிவபெரு
மான், அவனுக வந்து, என்உள்ளே புகுந்து,
அடிமேஜினுக் கருணை காட்டி ஆட்கொண்டான்.

உடம்போடு கூடிய உயிர்வாழ்க்கையைப் போக்கி,
அன்றே அதனை நான் வெறுக்குமாறு செய்து
என்னை ஆண்டான்.

எட்டாம் தீருமறை (திருவாசகம்)

நானேயோ தவம்செய்தேன்
சிவாயநம எனப்பெற்றேன் ;

தேனுய்தின் அமுதமுமாய்த்
தித்திக்கும் சிவபெருமான் ,

தானேவந்து, எனதுஉள்ளம்
புகுந்து,அடியேற்குஅருள் செய்தான் ;

இன்ஆரும் உயிர்வாழ்க்கை
ஓருத்துஅன்றே வெறுத்திடவே.

— மணிவாசகர்.

25-ஆவது பாட்டின்பொருள்

கரைகடக்காத, சிறந்த நீர்வளம் வாய்ந்த தில்லை
நகரில் உள்ள திருச்சிற்றம்பலத்தும், என் உள்ளத்
துள்ளும் தங்கியிருக்கும் சிவபெருமானுல்,

உயர்ந்த மதில் கொண்ட மதுரைமா நகரத்திலே
ஆராயப்பெற்ற ஒளியுள்ள இனிக்கும் தமிழின் அக
வழிகளில் புகுந்துவிட்டாயோ? அல்லாமல்,

எழிசைக் கூட்டத்துள் நுழைந்தனையோ?

தலைவனே! பெரியமலை போன்ற உன் தோள்களுக்கு
என்ன வந்துவிட்டது? (தொள்கள் இளைத்துப்
போய்விட்டனவே)

காரணம்; தமிழ் அகத்துறை நுழைவா? எழிசைச்
தழலா?

எட்டாம் தீருமுறை (திருக்கோவையார்)

சிறைவான் புனல்தில்லைச் சிற்றப்-
-பலத்தும், என் சிந்ததுள்ளும்

உறைவான், உயர்மதில் கூடலின்
ஆய்ந்தஞ்சன் தீந்தமிழின்

துறைவாய் நுழைந்தனை யோ? அன்றி
ஏழிசைச் சூழல்புக்கோ?

இறைவா! தடவரைத் தோட்குங்கொ-
-லாம்புகுந்து எய்தியதே.

— மணிவாசகர்.

27-ஆவது பாட்டின் பொருள்

நல்ல சொற்களைக் கையாண்ட மறைகளின் பெருமீ
ஆராய்ந்த தூய்மையான உள்ளம் கொண்ட
தொண்டர்களே !

சில ஆண்டில் அழிந்துபோகும் சில தேவர்களின்
சிறிய வழியில் செல்லாமல்,

தங்கமயமான மேருமலையை வில்லாகக் கொண்ட
வனும் எவராறும் உண்டாக்கப்படாதவனும்,
விடையைச் செலுத்துகின்றவனும்,

பல்லாண்டு என்னும் பதவிகளைக் கடந்தவனும்
ஆசிய சிவபெருமானுக்கே, பல்லாண்டு கூறுவோம்.

பாட்டு எண். 27

தூண்பதாம் தீருமுறை (தீருப்பல்லாண்டு)

சொல்லாண்ட சுருதிப்
பொருள்சோ தித்த
தூய்மனத் தொண்டர்உள்ளீர் !

சில்ஆண் டிற்சிதை-
யும்சில தேவர்
சிறுநெறி சேராமே,

வில்ஆண் டகன-
-கத்திரள் மேரு
விடங்கன் விடைப்பாகன்

பல்லாண்டு என்னும்
பதங்கடந் தானுக்கே
பல்லாண்டு கூறுதுமே.

— சேந்தனார்.

27-ஆவது பாட்டின் பொருள்

நல்ல சொற்களைக் கையாண்ட மறைகளின் பொருளை
ஆராய்ந்த தூய்மையான உள்ளம் கொண்ட
தொண்டர்களே !

சில ஆண்டில் அழிந்துபோகும் சில தேவர்களின்
சிறிய வழியில் செல்லாமல்,

தங்கமயமான மேருமலையை வில்லாகக் கொண்ட
வனும் எவராலும் உண்டாக்கப்படாதவனும்,
விடையைச் செலுத்துகின்றவனும்,

பல்லாண்டு என்னும் பதவிகளைக் கடந்தவனும்
ஆகிய சிவபெருமானுக்கே, பல்லாண்டு கூறுவோம்.

பாட்டு எண். 27

ஓன்பதாம் தீருமுறை (தீருப்பல்லாண்டு)

சொல்லாண்ட சுருதிப்
பொருள்சோ தித்த
தூய்மனத் தொண்டர்உள்ளீர் !

சில் ஆண் டிற்சிதை-
யும்சில தேவர்
சிறுநெறி சேராமே,

வில் ஆண் டக்கா-
கத்திரள் மேரு
விடங்கன் விடைப்பாகன்

பல்லாண்டு என் னும்
பதங்கடந் தானுக்கே
பல்லாண்டு கூறுதுமே.

— சேந்தனுர்.

28-ஆவது பாட்டின் பொருள்

“சிவ, சிவ” என்று சொல்ல மாட்டார் தீவினை
உடையார்.

“சிவ, சிவ” என்று சொன்னால் தீவினை அழியும்.

“சிவ, சிவ” என்று சொல்பவர் தேவராகவே ஆகி
விடுவர்.

“சிவ, சிவ” என்று சொன்னால் சிவகதி
கிடைக்கும்.

பத்தாம் திருமுறை (திருமந்தீராம்)

சிவசிவ என்கிலர்
தீவினை யாளர் ;

சிவசிவ என்றிடத்
தீவினை மானும் ;

சிவசிவ என்றிடத்
தேவரும் ஆவர் ;

சிவசிவ என்னச்
சிவகதி தானே.

— திருமூலர்.

29-ஆவது பாட்டின் பொருள்

நானே தவம் உடையவனுவேன்.

என் உள்ளுமே நல்ல உள்ளம்.

நானே பிறவியை அறுக்க நினைத்தேன்.

அந்த யானையை உரித்துத் தோலைப் போர் ததுக் கொண்ட,
நெற்றிக்கண் படைத்த,
வெண்ணிறு
அணிந்த தலைவனுக்கு நானே ஆளாயினேன்.

பதினேராம் திருமுறை (அற்புத்திருஅந்தாதி)

யானே தவம்உடையேன் ;
என்னெந்துசே நல்லெந்துசம் ;

யானே பிறப்பறுப்பான்
எண்ணினேன் —யானே, அக்

கைம்மா உரிபோர்த்த
கண்நுதலான் வெண்நீற்று

அம்மானுக்கு ஆளாயி னேன் .

— காரைக்கால் அம்மையார்.

30-ஆவது பாட்டின் பொருள்

தெளிந்த நிலவு அரும்பும் சடை முடியை உடைய
வனே! உன் திருநடத்தை வணக்கும் பேறு
பெற்று, அதனால்

இவ்வகைத்தில் எடுத்த பிறப்பு எனக்குச் சிறந்த
இன்பத்தைத் தருவது என்று கருதி,

கண்களினின்றும் மகிழ்ச்சி நீர்ப்பெருக்கு அருவி
போல் கொட்ட, பூப் போன்ற கையைத் தலையின்
மேல் சேர்த்து,

பண்களால் உயர்ந்த அரிதற்கு அரிய தமிழ்ப்
பாக்களைப் பாடினார்; ஏத்தினார்; கும்பிட்டார்.
(சுந்தரர்)

பன்னிரண்டாம் திரு முறை (பெரியபுராணம்)

தெண்ணிலா மலர்ந்த வேணியாய் ! உன் தன்
திருத்தம் கும்பிடப் பெற்று,

மண்ணிலே வந்த பிறவியே எனக்கு
வாலிதாம் இன்பமாம் என்று,

கண்ணில்ஆ னந்தஅருவிநீர் சொரியக்
கைம்மலர் உச்சிமேல் குவித்துப்

பண்ணினால் நீடி அறிவரும் பதிகம்
பாடினார் ; பரவினார் ; பணிந்தார்.

— சேக்கிழார்.

31-ஆவது பாட்டின் பொருள்

கபம் அனுகி, கண்கள் முடி, உணர்வு இழந்து,
உடலும் ‘பொய்’ என்று சொல்லும்படி, உடம்பை
உயிர் விடும் போது, உன்னின நான் ஒன்று
கேட்பேன்.

அருள் செய்யும் திரு ஒற்றி யூரில் அமர்ந்த
கடவுளே ! (அப்போது)

திருநிறு அணிந்து, உம்மைக் கைகு வீக்கச்
செய்து, “சிவாய நம்” என்று சொல்ல அருள்
வீராக !

ஐ : கபம்; அதாவது கோழை. இறுதி காலத்
தில் கபம் வந்து தொண்டையை அடைக்கும்.
“ஐயினுல் மிடறு அடைப்புண்டு ஆக்கைவிட்டு
ஆவியார் போவதுமே” என்றார் அப்பர் அடிகள்.

படினத்தார் பாடல்

ஜயம் தொடர்ந்து, விழியும்
செருகி, அறிவழிந்து,

மெய்யும் பொய்யாகி, விடுகின்ற
போதுஒன்று வேண்டுவன் யான் ;

செய்யும் திருஒற்றி ஊருடை
யீர் !திரு நீறுமிட்டுக்

கையும் தொழுப்பண்ணி, ஜந்தெழுத்து
ஒதவும் கற்பியுமே.

— படினத்தார்.

32-ஆவது பாட்டின் பொருள்

புனிதமான மழுப்படையையும், மாஸாயும் தூக்கி
யவனே ! முத்தலீச் சூலத்தை ஏந்தியவனே !

பிறைதூடிய செங்விய சடையை உடையவனே !
இடபத்தில் ஏறுகின்றவனே !

மாது ஒரு கூறு உடையவனே ! சிவந்த கண்கள்
கொண்ட பாம்புகளை அணிந்தவனே !

என் தலையின்மீது திருவடி வைத்தவனே ! நீயே
எனக்குப் புகவிடம் ஆவாய்.

தாயுமானுர் பாடல்

துங்கமழு மானுடையாய் !
சூலப் படையுடையாய் !

திங்களனி செஞ்சடையாய் !
சேவுடையாய் — மங்கைஒரு

பாலுடையாய் ! செங்கண்
பணியாய் !என் சென்னியின் மேல்

காலுடையாய் ! நீயே கதி.

— தாயுமானுர்.

33-ஆவது பாட்டின் பொருள்

“பயப்படாதே!” என்று காட்டும் கையும், கூட்டமான பாம்புக் காப்பும், இடைக்கு ஏற்ற புவித்தோல் ஆடையும், திங்கள் அணிந்த சிவந்த சடையும், தாமரைப் பூப்போன்ற செம்மைபான திருவடியும், ஒவிக் கிண்ற வீரகண்டரமணியும், நூபுரமும், அருள்ளூருகும் திருமுகமும், ஒப்பற்ற மூன்று கணக்ஞம், விடத்தை அருந்திய அழகிய கழுத்தும், பூதிலும், அந்தால் அணிந்த மார்பும், நன்மை பெருகு திருநீற்றின் ஒளியும், மான் குட்டியும், மழுப்படையும், செம்பஞ்சுக் குழம்பு ஊட்டிய திருவடிலையயும், சிறிய இடைலையயும் உடைய ஒப்பனை ஆகிய உழையவள் ஒருபாகமு மாய்ப் பால்வண்ணநாதர் உள்ளத்துள்ளே இருக்கும்போது, நமக்கு அச்சம் ஏது?

ஒப்பனை : திருக்கருவைத்தல அம்பிகையின் பெயர். பால்வண்ணநாதர் அத்தல இறைவன் பெயர்.

பாட்டு எண். 33

தனிப் பாடல்

அஞ்சல்ளன்ற கரதலமும்,
கணபணக்கங் கணமும்,
அரைக்கிசைந்த புலிஉடையும்,
அம்புலிச்செஞ் சடையும்,
கஞ்சபலர்ச் சேவடியும்,
களைகழலும், சிலம்பும்,
கருளைபொழி திருமுகமும்,
கணகளொரு மூன்றும்,
நஞ்சைஉண்ட மணிமிடறும்,
முந்நூலும், மார்பும்,
நலம்திகழ்வென் நீற்றெருளியும்,
மறிமானும், மழுவும்,
பஞ்சடிச்சிற் றிடைஉமையான்
ஓப்பளைபா கழுமாய்ப்
பாள்வண்ணன் உளத்திருக்கப்
பயழுண்டோ எமக்கே?

— வரதுங்கராமபாண்டியன்.

34-ஆவது பாட்டின் பொருள்

திருப்பெருந்துறையிலே சிவபெருமான் திருவருள் சுரந்தவெடன், அப்பெருமான் பெருங்கருணைப் பேற்றை எண்ணாரி, உருகி, உருகி இரு கண்களும் நீரை மழைபோல் கொட்ட, மேலான நிலையைக் கடந்து, அதற்கு மேலும் வந்து, திருந்திய பெரிய சிவபோகம் என்னும் கொழு கொழுத்த தேனைக் குடித்து, அதனால் தேக்கு ஏறிந்து, இறுமாந்து, இருந்து அருளும் பெரிய புகழ்வாய்ந்த திருவாத ஓர் அடிகளாகிய மணி வாசகப் பெருமானின் இரண்டு திருவடிகளுக்கும் வணக்கம்.

பாட்டு எண். 34

மணிவாசகர் வணக்கம்
காஞ்சிப்பூராணம்

பெருந்துறையில் சிவபெருமான்
அருளுதலும் பெருங்கருணைப்
பெற்றி நோக்கி ,
கரைந்துகரைந்து இருகண்ணீர்
மழைவாரத் துரியநிலை
கடந்து போந்து ,
திருந்துபெரும் சிவபோகக்
கொழுந்தேறல் வாய்மடுத்துத்
தேக்கிச் செம்மாந்து ,
இருந்துஅருளும் பெருங்கீர்த்தி
வாதழூர் அடிகள் அடி
இணைகள் போற்றி !
— சிவஞானசவாமி.

35-ஆவது பாட்டின் பொருள்

செல்லுகின்ற இடத்துக்கு வழிகாட்டுபவராக
அமைவார். சிவந்த உடம்பில் திருந்து
அணிந்தவர்.

சிவாகம நூலின் வரம்பு முழுதும் கண்டு உணர்ந்தவர். அக்கமணிமாலை பூண்டவர்.

திருஜிந்து எழுத்தையே ஒதும் நாட்டையார்.

தில்லைத் தலத்திலே கூத்தாடுகின்ற சிவந்த அடியையே ஸருநும் நல்ல உள்ளாம் உடையவர்.

சிறப்பு நிறைந்த நல்லறிவு பெற்றவர்.

எங்களை ஆட்கொள்ளும் ஈசான சிவாச்சாரிய சுவாமிகளின் திருவடித் தாமிரகளுக்கு வணக்கம்.

குரு வணக்கம்

செல்கதிக்கு வழியாவார் :

செம்மேனி வெண்ணீற்றுர் :

சிவாக மத்தின்

எல்லையெலாம் கண்டுணர்ந்தார் ;

கண்டிகையார் ; அஞ்செழுத்தே

இசைக்கும் நாவார் ;

தில்லையிலே ஆடுகின்ற

சேவடி யே தைவருநல்

நெஞ்சர் ; சீர்சால்

நல்லறிஞர் ; எமைஆளும்

ஈசான ஞானகுரு

நளினும் போற்றி !

— ராய். சௌ.

36-ஆவது பாட்டின் பொருள்

சிறந்த மேகம் தவறுது பொழிக !

நிறைந்த வளம் பெருக !

அரசனின் செங்கோல் முறையாக அரசு புரிக !

குறைவின் றி உயிர் அனைத்தும் வாழ்க !

நான்கு மறைகளிலும் நவிலப்பட்ட அறங்கள் வளர்க !

நல்ல தவழும், வேள்வியும் நிறைக !

மேலான சைவ நீதி உலகம் முழுதும் விளங்கித் தோன்றுக !

பாட்டு எண். 36

வாழ்த்து

கந்தபுராணம்

வான்முகில் வழாது பெய்க!

மலிவளம் சுரக்க! மன்னன்

கோல்முறை அரசு செய்க!

குறைவிலாது உயிர்கள் வாழ்க!

நான் மறை அறங்கள் ஓங்க!

நற்றவம் வேள்வி மல்க!

மேன்மைகொள் சைவ நீதி

விளங்குக! உலகம் எல்லாம்.

— கச்சியப்பர்.

37-ஆவது பாட்டின் பொருள்

கையாசிய பூவினுல் பூக்களை இட்டு, அன்பு
கொண்டு அமர்கள் மூன்று பொழுதும் முடி
தாழ்த்தி வணக்க நின்ற முழுமுதற் கடவுளாகிய
சிவபெருமானோ,

நீராட்டி, சூ இட்டு,

ஜம்பொறிகளையும் உள்ளத்துள்ளே அடக்கி க்
கொண்டு,

எந்தக்காலத்தும் இனிக்கிண்றவனுன அக் கடவுளை
என் மனத்துள்ளே இருத்திக் கொண்டேன்.

அப்பு : நீர்.

சுவாமியை உட்கொள்ளுதல்

தேவாரம்

கைப்போது மலர்தூவிக்
காதலித்து வாயேர்கள்

முப்போதும் முடிசாய்த்துத்
தொழுநின்ற முதல்வளை ,

அப்போடு மலர்தூவி
ஜம்புலனும் அகத்துஅடக்கி

எப்போதும் இனியானை
என்மனத்தே வைத்தேனே.

— அப்பர்.

38-ஆவது பாட்டின் பொருள்

மண்ணுலகில் இருந்து வாழ்கின்ற மக்களுக்கும், சிறந்த, புனிதமான மறையவர்க்கும் வி ண னு லகில் பொருந்தி வாழும் அமர்கட்கும், வீடு பேறு கொடுப்பவனுய் நின்ற கடவுளை,

பண் அமைய இசைத்துப்பாடும் புகழ் வாய்ந்த திருப்பழனாம் என்னும் தலத்தில் அமர்ந்த அப்ப ஞகிய சிவபெருமானை,

என் கண் முடும் பொழுதும் நான் கைவிட்டு விடு வேணு? (மாட்டேன்)

கண்பொருந்துதல் : உறஸ்குதல், சாதல் இரண் டுக்கும் பொருந்தும்.

ஓடுக்கம்

தேவாரம்

மண்பொருந்தி வாழ்பவர்க்கும்
மாதீர்த்த வேதியர்க்கும்

விண்பொருந்து தேவர்க்கும்
வீடுபேருய் நின்றுளை,

பண்பொருந்த இசைபாடும்
பழனம்சேர் அப்பளைன்

கண்பொருந்தும் போதத்தும்
கைவிடநான் கடவேஙே?

— அப்பார்.

39-ஆவது பாட்டின் பொருள்

விண் னூலகமும், மண் னூலகமும் வாழ்வதாக !

மறைகள் வாழ்க !

பண்டு அமைந்த, சிறந்த தமிழ் உலகத்து விளங்கி
கித் தோன் ரூக !

(அதன் பொருட்டு)

அறிவாசிய மதத்தைப் பொழியும் ஐந்து கைகளும்,
ருண்றுகள்களும், தொங்குகின்ற வாயும், யானை
முகமும் கொண்ட கடவுளைப் போற்றி வணங்கு
வோம்.

பாட்டு எண். 39

ஆனை முகன் அஞ்சலி

சேக்கிழார் பூர்ணம்

வானுலகும் மண்ணுலகும்
வாழ ! மறை வாழ !

பான்மைதரு செய்யதமிழ்
பார்மிசை விளங்க !

ஞானமத ஜிந்துகர
முன் றுவிழி நால்வாய்

ஆனை முக ஜெப்பரவி
அஞ்சலிசெய் கிற்பாம்.

— உமாபதி சீவங்.

40-ஆவது பாட்டின் பொருள்

குளிர்ந்த மழையை மேகங்கள் கொட்டுக!

நாடு முழுதும் பயிர்கள் விளைக!

திரு உயர்க!

மகளிர் கூட்டமும், மக்கள் குழுவும், மனை அறக்களுடன் விளங்கி, நிறைந்த வாழ்வு பெறுக!

மேன்லாம சான்ற, சிறந்த சைவ வழியும், மறைவழியும் களைத்துப் பெருகுக!

நில உலகத்தில் சிவபெருமானின் திருக்கோயில் களும், பூசை வழிபாடுகளும் மேலும் மேலும் பொலிவடைக!

வாழ்த்து

தீருக்குற்றுலப்புராணம்

சீதமழை முகில்பொழிக ! தேசமெலாம்
பயிர்விளைக ! செல்வம் ஓங்க !

மாதர்குழாம் மக்கள்குழாம் மனை அறங்கள்
உடன்பொழிந்து மலிந்து வாழ்க !

மேதகுசீர்ச் சைவநெறி வேதநெறி
தழழத்துஞ்க ! மேலும் மேலும்

பூதலமேல் சிவபெருமான் ஆலயங்கள்
பூசனைகள் பொலிக மாதோ !

— தீரிகூடாசப்பகவி.

பாட்டு முதற்குறிப்பு அகராதி

தொடர் எண்.	பாட்டு முதல் எண்.	பாடல் தொடர் எண்.	பாட்டு முதல் எண்.
------------	-------------------	------------------	-------------------

1	அஞ்சல் என்ற	33	21	சொல்லாண்ட	*	27
2	அங்ளாது	2	22	தந்தையார்		22
3	இழித்தனன்	11	23	தரிக்கிலேன்		6
4	ஊன்பாயும்	17	24	திருவாக்கும்	*	1
5	எம்பிரான்	*	12	தில்லைவாழ்		4
6	என்ன புண்ணியம்	18	26	தீர்ந்த அன்பாய		14
7	ஐயும் தொடர்ந்து	31	27	துங்கமழு	*	32
8	ஒருவனே	13	28	தெண்ணிலா		30
9	கடவுளே	9	29	தொழுது		21
10	கடையவனேனை	16	30	நானேன்யோ		24
11	கருவாய்	*	20	பத்தியாய்		26
12	கற்பகத்துகீன	23	32	ழூழியர்கோன்		3
13	காதலாகி	19	33	பெருந்துறையில்		34
14	கைப்போது	37	34	போற்றிதுப்		15
15	சங்கரா	10	35	போற்றிஎன்		8
16	சிவக்கடலில்	5	36	போற்றியோ		7
17	சிவசீவ	28	37	மண்பொருந்தி		38
18	சிறைவான்	25	38	யானேதவம்		29
19	சீதமழும்	*	40	வானுலகும்		39
20	செல்கதிக்கு	35	40	வான்முகில்		36

* இவை தெய்வப் பாமாலையிலும் இடம் பெற்றுள்ளன.

7

சிவமயம்

தெய்வப் பாமாலை

நால் முகம்

நூற்றி ஒரு தெய்வ மணம் கழறும் வாடாமலர் கொண்டு தொடுக்கப்பெற்ற மணமாலை இது. இவ் அரிய நால், முன்னை நாள்முதல் இன்றுவரை அருள் பெற்ற செல்வர் பலராலும் கடவுள் தீருவடிகளில் சாத்தப்பெற்ற பூக்களைப் பொறுக்கி எழில்பெற இணைத்த ஒர் பாமாலை.

சிவனுக்கு சா-பாக்கனும் தீருமாலுக்கு ஈ-பாசரங்களும் முருகனுக்கு கா-பாடல்களும்வீநாய-கருக்கு ஈ-பாட்டுகளும் கலைமகள், உழையவள் தீருமகள் ஆகியவர்க்கு முறையே ஈ-உ-க, கவி களும் பாரத மாதாவுக்கு ஒரு பாவும் எந்தக் கடவுள் பெயரும் குறிப்பிடாத பொதுச் செய்யுட்கள் கூடும்

ஆக, கங்கபாக்களின் தொழுப்பு நூல் இது. இந்நூல் சைவ வைணவ வேறுபாடு இன்றி, சீவ ஜீயும் தீருமாலையும் மீண்டும் சிலைக்கிறது.

கடவுளைப்பற்றிப் பேசும் நூல்கள் எல்லாவற்றிலும் தலைசிறந்த நூலாகிய தீருவாசகமே இந்நூலைப் பெரிதும் அலங்கரிக்கிறது. நூற்று ஒரு மணிகளில் கச-மணிகள் தீருவாசகத்தினின்றும் பொறுக்கிப் பதிக்கப் பெற்றவை. மொத்தம் இந்நூலை அழுக படுத்தும் ஆசிரியர் நாற்பத்தீருவர்; நூல்களின் எண்ணிக்கை இருபத்தேழு. நூற்று ஒரு பாக்களில் கடவுளோடு நேராகப் பேசும்பாடல்கள், எந.எஞ்சிய உஅ-பாக்கள் படர்க்கைப் பாடல்கள். இப்பொறுக்கு மணிகளை மனத்தில் பதித்து யாவரும் மகிழ வேண்டும் என்பதே இந்நூல் வெளியீட்டின் கருத்து. நன்றாகப்படுத்து உணர்வதற்காகச் சொற்கள் பிரித்து அச்சிடப் பெற்றிருக்கின்றன.

— ராய். சொ.

தெய்வப் பாமாலீஸ்

१
சிவமயம்

ஜந்து கரத்தனை
யானை முகத்தனை
இந்தின் இளம்பிறை
போலும் எயிற்றனை
நந்தி மகன்தனை
ரூனாக் கொழுந்தினைப்
புந்தியில் வைத்துஅடி
போற்றுகின் ரேனே.

— தீருமூலர்.

2

அம்மையே ! அப்பா ! ஒப்புஇலா மணியே !
அன்பினில் விளைந்தஆர் அமுதே !
பொய்ம்மையே பெருக்கிப் பொழுதினைச் சுருக்கும்
புழுத்தலைப் புலையனேன் தனக்குச்
செம்மையே ஆய சிவபதம் அளித்த
செல்வமே ! சிவபெரு மானே !
இம்மையே உன்னைச் சிக்கெனப் பிடித்தேன்,
எங்குளமுந்து அருளுவது இனியே.

— மணிவாசகர்

3

ஆரா அமுதே! அடியேன்
 உடலும் நின்பால் அன்பாயே
 நீராய் அலைந்து கரைய
 உருக்கு கின்ற நெடுமாலே!
 சீர் ஆர் செந்தெல் கவரி
 வீசும் செழுநீர்த் திருக்குடந்தை
 ஏர் ஆர்கோலம் திகழுக்
 கிடந்தாய்! கண்டேன் எப்மானே!
 — நம்மாழ்வார்

4

காக்கக் கடவியந்தி,
 காவாது இருந்தக்கால்
 ஆர்க்குப் பரமாம்
 அறுமுகவா!—பூக்கும்
 கடம்பா! முருகா!
 கதிர்வேலா! நல்ல
 இடங்காண் இரங்காய் இனி,
 — நக்கீர்

5

சுரும்புமுரல் கடிமலர்ப்பூங் குழல்போற்றி !

உத்தரியத் தொடித்தோன் போற்றி !

கரும்புருவச் சிலைபோற்றி ! கவுணியர்க்குப்

பால்சாந்த கலசம் போற்றி !

இரும்புமனம் குழுத்து, என்னை எடுத்தாண்ட

அங்கயற்கண் எம்பி ராட்டி !

அரும்பும்தீன நகைபோற்றி ! ஆரணநூ

புரம்சிலம்பும் அடிகள் போற்றி !

— பாஞ்சோதிமுனிவர்.

6

கமலம் மேவ திருவே !— நின்மேல்

காதல் ஆகி நின்றேன்.

குமரி ! நின்னை இங்கே—பெற்றேர்

கோடி இன்பம் உற்றார்.

அமரர் போல வாழ்வேன்— என்மேல்

அன்டு கொள்வை ஆயின்,

இய வெற்பின் மோத— நின்மேல்

இசைகள் பாடி வாழ்வேன்.

— பாரதியார்.

அளிக்கும் செழுந்தமிழ்த் தெள் அழுது
ஆர்ந்துஉன் அருட்கடலில்
குளிக்கும் படிக்குளன்று கூடுங்கொ
வோ? உளம் கொண்டுதெள்ளித்
தெளிக்கும் பனுவல் புலவோர்
கவிமழை சிந்தக்கண்டு
களிக்கும் கலாப மயிலே!
சகல கலாவல்லியே!

— குமரத்துரை.

சருவாய்க் கிடந்துஉன் கழலே
நினையும் கருத்துஉடையேன் ;
உருவாய்த் தெரிந்துஉன்தன் நாமம்
பயின்றேன் உனதுஅருளால் ;
திருவாய் பொலியச் “சிவாய
நம”என்று நீறுஅணிந்தேன் ;
தருவாய், சிவகதி நி,பா
திரிப்புவி யூர்அரனே !

— அப்பர்.

9

ஊன்இடைச் சுவர்வைத்துள்ளுதாண் நாட்டி
உரோமம்மேய்ந்து ஒன்பது வாசல்
தான்உடைக் குரம்பை பிரியும்போது உன்தன்
சரணமே சரணம்என்று இருந்தேன் ;
தேன்உடைக் கமலத் திருவினுக்கு அரசே !
திரைகொள்மா நெடுங்கடல் கிடந்தாய் !
நான்உடைத் தவத்தால் திருவடிஅடைந்தேன் ;
நெமிசா ரணியத்துள் எந்தாய் !
— திருமங்கையாழ்வார்.

10

நீர்கொண்ட சடைமுழிமேல்
நீள்மதியம் பாம்பினெடும்
ஏர்கொண்ட கொன்றையினேடு
எழில்மத்தம் இலங்கவே
சீர்கொண்ட மரளிகைமேல்
சேயினழையார் வாழ்த்துரைப்பக்
கார்கொண்ட வேணுபுரம்
பதியாகக் கலந்தீரே !

— சம்பந்தர்.

95

11

மாணிக்கம் கட்டி
 வயிரம் இடைகட்டி
 ஆணிப்பொன் ஞல்செய்த
 வண்ணச் சிறுதொட்டில்
 பேணி உனக்குப்
 பிரமன் விடுதந்தான்
 மாணிக் குறளனே ! தாலேலோ !
 வையம் அளந்தானே ! தாலேலோ !
 — பெரியாழ்வார்.

12

கண் ஆய் ஏழுலகும்
 கருத்து ஆய் அருத்தமுயாய் ,
 பண் ஆர் இன் தமிழாய்ப்
 பரம் ஆய் பரஞ்சுடரே !
 மண் ஆர் பூம்பொழில்சூழ்
 மழுபாடியுள் மாணிக்கமே !
 அண்ணை நின்னையல்லால்
 இனியாரை நினைக்கேனே !
 — சுந்தரர்.

96

13

செடியாய வல்வினைகள்
 தீர்க்கும் திருமாலே !
 நெடியானே ! வேங்கடவா !
 நின்கோவி லின்வாசல்
 அடியாரும் வானவரும்
 அரம்பையரும் கிடந்துஇயங்கும்
 படியாய்க் கிடந்துஉன்
 பவளவாய் காண்பேனே.
 — குலசேகராழ்வார்.

14

மண்ணும் தணல்ஆற
 வானும் புகைஆற
 எண் அரிய தாயும்
 இளைப்புஆற்ப-பண்ணும் அயன்
 கையாற வும் அடியேன்
 கால் ஆற வும்கண்பார்
 ஜயா ! திருவையா ரூ !
 — பட்டினத்தார்.

97

15

இதுளன் புகுந்ததுஇங்கு அந்தோ !
 இப்பொய்க்கைக்கு எவ்வாறு வந்தாய் !
 மதுவின் துழாய்முடி மாலே !
 மாய ணே !எங்கள் அழுதே !
 விதியின்மை யால்அது மாட்டோம் ;
 வித்தகப் பிள்ளாய் ! விரையேல் !
 குதிகொண்டு அரவில் நடித்தாய் !
 குருந்திடைக் கூறை பணியாய் !
 — ஆண்டாள்.

16

அன் றும் திருஉருவம்
 காணுதே ஆட்பட்டேன் ;
 இன் றும் திருஉருவம்
 காண்கிலேன் ;—என் றுந்தான்
 எவ்வருவோன் நும்பிரான்
 என்பார்க்ட்கு என்உரைக்கேன் ;
 எவ்வருவோ நின்உருவம் ஏது !
 — காஞ்சகால் அம்மையார்.

98

நின் றதுஏந்தை ஊரகத்து,
 இருந்ததுஏந்தை பாடகத்து,
 அன் றுவெஃ் கணக்கிடந்தது ,
 என் இலாத முன்னலாம் ;
 அன் றுநான் பிறந்திலேன் ;
 பிறந்தபின் மறந்திலேன் ;
 நின் றதும் இருந்ததும்
 கிடந்ததும்ஏன் நெஞ்சுளே .
 — திருமழிசையாழ்வார்.

ஓளிவளர் விளக்கே ! உலப்புஇலா ஓன்றே !
 உணர்வசுழி கடந்ததுழர் உணர்வே !
 தெளிவளர் பளிங்கின் திரள்மணிக் குன்றே !
 சித்தத்துள் தித்திக்கும் தேனே !
 அளிவளர் உள்ளத்து ஆனந்தக் கணியே !
 அம்பலம் ஆடுஅரங்கு ஆக ,
 வெளிவளர் தெய்வக் கூத்துஉகந் தாயைத்
 தொண்டனேன் விளம்புமா விளம்பே !
 — திருமான்கைத்தேவர்.

19

மனத்தில்லூர் தூய்மை இல்லை ;
 வாயில்லூர் இன்சொல் இல்லை ;
 சினத்தினால் செற்றும் நோக்கித்
 தீவினி விளிவன் வாளா !
 புனத்துழாய் மாலை யானே !
 பொன்னிசூழ் திருவ ரங்கா !
 எனக்குஇனிக் கதினன் சொல்லாய் !
 என்னைஆ ஞடைய கோவே !
 —தொண்டரடிப்பொடியாழ்வார்.

20

என்னைஉன் பாத பங்கயம் பணிவித்து
 என்பெலாம் உருகநீ எளிவந்து
 உன்னைஏன் பால்வைத்து எங்கும்எஞ் ஞான்றும்
 ஒழியுஅற நிறைந்தலேண் சுடரோ !
 முன்னைஏன் பாசம் முழுவதும் அகல
 முகத்தலை அகத்து அமர்ந்து எனக்கே
 கன்னலும் பாலும் தேனும் ஆர் அமுதும்
 கனியுமாப் இனியையா யினையே !
 — கருவுர்த்தேவர்.

100

21

கொண்டல் வண்ணினக்
 கோவல னுய்வென்னைய்
உண்ட வாயன்என்
 உள்ளம் கவர்ந்தானை
 அண்டர் . கோன் அணி
 அரங்கன்னன் அமுதினைக்
 கண்ட கண்கள்மற்று
 ஒன் றினைக் காணுவே
 — திருப்பானுழவார்.

22

துங்கமழு மான் உடையாய் !
 சூலப் படை உடையாய் !
 திங்கள் ஆணி செஞ்சடையாய் !
 சேடையாய் !—மங்கை ஒரு
 பால்உடையாய் ! செங்கண்
 பணியாய் !என் சென்னியின் மேல்
 கால்உடையாய் ! நீயே கதி !
 — தாயுமானூர்.

101

வையம் தகளியா
 வார்க்டலே நெய்யாக
 வெய்ய கதிரோன்
 விளக்காக—செய்ய
 சுடராழி யான் அடிக்கே
 சூட்டினேன் சொல்மாலை
 இடராழி நீங்குகவே என்று.
 — பொய்கையாழ்வார்.

24

அப்புஅணி சடைஎன் அப்பனே ! மன்றில்
 ஆனந்த நடம்புரி அரசே !
 இப்புவி தனிலே அறிவுவந் ததுதொட்டு
 இந்தநாள் வரையும்ரான் தனக்கே
 எப்பணி இட்டாய், அப்பணி அலதுரான்
 இச்சையால் புரிந்ததுஒன்று இலையே !
 செப்புவதுஎன், நான் செய்தனவ எல்லாம்
 திருவுளம் அறியுமே எந்தாய் !
 — இராமலிங்க சுவாமிகள்.

25

தாழ்சடையும் நிள்முடியும்
 ஒண்மழுவும் சக்கரமும்
 துழ்அரவும் பொன்றானும்
 தோன்றுமால்!—துழும்
 திரண்டுஅருவி பாயும்
 திருமலைமேல் எந்தைத்க்கு
 இரண்டு ருவும் ஒன்றுப் பீசந்து·
 — பேயாம்வார்·

26

சங்குளந்தும் மலர்க்குடங்கைப் புத்தேனும்
 மறைக்கோவும் தழுவ்கால் சூலம்
 அங்குளந்தும் அம்மானும் தத்தமது
 தொழில்தலைநின்று ஆற்றச் செய்துஓர்
 பங்குளந்தும் பெருமாட்டி விழிகளிப்ப
 இருமுனிவர் பணிந்து போற்றக்
 கொங்குளந்தும் மணிமன்றுள் குனித்தருளும்
 பெருவாழ்வைக் குறித்து வாழ்வாம்.
 — சீவஞானயோகிகள்.

103

27

யானே தவம்செய்தேன் ;
 ஏழ்பிறப்பும் எப்பொழுதும்
 யானே தவம்உடையேன் ;
 எம்பெருமான் !—யானே
 இருந்தமிழ்நன் மாலை
 இணைஅடிக்கே சொன்னேன்
 பெருந்தமிழன் நல்லேன் பெரிது.
 —ஷத்தாழ்வார்.

28

என்பும் தழுவிய ஊனும்
 நெகாக மேனழுந்த
 அன்பின் வழிவந்த ஆர்அமு
 தே ! அடி யேன்உரைத்த
 வன்புன் மொழிகள் பொறுத்திகொ
 லாம்வளர் தில்லைதன் னுள்
 மின்புன் மிளிர்ச்சடை வீசிநின்று
 ஆடிய விண்ணவனே !
 — நங்பியாண்டார் நம்பி

29

உ.லகம் யாவையும்
 தாம்ஹ.ள ஆக்கலும்
 நிலைபெ றுத்தலும்
 நீக்கலும் நீங்கலா
 அலகி லாவிளை
 யாட்டிடை யார் அவர்
 தலைவர் அண்ணவர்க்
 கேசரண் நாங்களே.

— கம்பர்.

30

உலகே லாம்ஹ.ணர்ந்து
 ஒதற்கு அரியவன்
 நிலவு லாவிய
 நீர்மலி வேணியன்
 அலகுஇல் சோதியன்
 அம்பலத்து ஆடுவான்
 மலர்சி அலம்புஅடி
 வாழ்த்தி வணக்குவாம்.

— சேக்கிறார்.

105

31

முன்னம் பிறந்த
 பிறப்போ முடிவுஇல்லை ;
 இன்னம் பிறப்பிக்க
 எண்ணுதே !—தென் அரங்கம்
 மேவிக் கிடந்தானே !
 வீற்றிருக்கும் நின்பதத்துள்ள
 ஆவிக்கு இடந்தான் அருள் .
 — பின்னொப்பெருமான் ஜயங்கார்.

32

திருவாக்கும் ; செய்கருமம்
 கைகூட்டும் ; செஞ்சொல்
 பெருவாக்கும் பீடும்
 பெருக்கும் ;—உருவாக்கும் ;
 ஆதலால் வானுரும்
 ஆஜை முகத்தாஜைக்
 காதலால் கூப்புவர்தம் கை.
 — கபிலதேவர்.

33

படிக்கும் திருப்புகழ் போற்றுவன் ;
 சூற்றுவன் பாசத்தினுல்
 பிடிக்கும் பெருமதுவந்து ‘அஞ்சல்’என்
 பாய்,பெரும் பாம்பில்நின்று
 நடிக்கும் பிராண்மரு கா !கொடும்
 சூரண் நடுங்கவெற்பை
 இடிக்கும் கலாபத் தனிமயில்
 ஏறும் இராவுத்தனே !

— அருண கீரிநாதர்.

34

மடம்தாழும் நெஞ்சத்துக்
 கஞ்சனூர் வஞ்சம்
 கடந்தானை நூற்றுவர்பால்
 நால்திசையும் போற்றப்
 படர்ந்துஆ ரணம்முழங்கப்
 பஞ்சவர்க்குத் தூது
 நடந்தானை ஏத்தாத
 நாளன்ன நாவே !
 நாராய ணை!என்ன
 நாளன்ன நாவே !

— இளங்கோவடிகள்.

107

இன்இசை வீஜையர் யாழினர் ஒருபால்
 இருக்கொடு தோத்திரம் இயம்பினர் ஒருபால்
 துன்னிய பிஜைமலர்க் கையினர் ஒருபால்
 தொழுகையர் அழுகையர் துவள்கையர் ஒருபால்
 சென்னியில் அஞ்சலி கூப்பினர் ஒருபால்
 திருப்பெருந் துறைஉறை சிவபெரு மானே !
 என்னியும் ஆண்டுகொண்டு இன்அருள் புரியும்
 எம்பெரு மான் !பள்ளி எழுந்தரு ளாயே !
 — மணிவாசகர்.

கடிமலர்க் கமலங்கள் மலர்ந்தன இவையோ
 கதிரவன் கலைகடல் முளைத்தனன் இவனே
 துடிஇடை யார்சுரி குழல்பிழிந்து உதறித
 துகில்லுத்து ஏறினர்; சூழ்புனல் அரங்கா!
 தொடைஒத்த துளவமும் கூடையும் பொலிந்து
 தோன்றிய தோன்தொண்டர் அடிப்பொடி என்னும்
 அடியின அளியன்என்று அருளிடன் அடியார்க்கு
 ஆட்படுத் தாய் !பள்ளி எழுந்துஅரு ளாயே.
 — தொண்டராடிப்பொடியாழ்வார்.

37

நின்எழில் விழி அருள் காண்பதற்கு எங்கள்
 நெஞ்சகத்து ஆவலை நீஅறி யாயோ ?
 பொன் அனை யாய் ! வெண் பனிமுடி இமயப்
 பொறுப்பினன் ஈந்த பெருந்தவப் பொருளே !
 என்ன தவங்கள்செய்து எத்தனை காலம்
 ஏங்குவம் நின் அருட்கு ஏழையம் யாமே ?
 இன்னமும் துயிலுதி யேல்லிது நன்றே ?
 இன்டயி ரே ! பன்னி எழுந்தரு ளாயே ?

— பாரதியார்.

38

ஆதிநடம் ஆடுமலை ;
 அன்றுஇருவர் தேடுமலை ;
 சோதிமதி ஆடு அரவம்
 சூடுமலை ; — நீதி
 தழைக்குமலை ; ஞானத்
 தபோதனரை ‘வா’என்று
 அழைக்குமலை அண்ணு மலை.
 — குருநமச்சிவாயர்.

109

39

நாடிப் புலங்கள் உழவார்
 கரமும் நயஉரைகள்
 தேடிக் கொழிக்கும் கவிவாணர்
 நாவும் செழுங்கருணை
 ஓடிப் பெருகும் அறிவாளர்
 நெஞ்சும் உவந்துநடம்
 ஆடிக் களிக்கும் மயிலே! உன்
 பாதம் அடைக்கலமே!

— தேசிக விநாயகம் பின்னோ.

40

தனம்தரும் ; கல்வி தரும் ; ஒரு
 நாளும் தளர்வு அறியா
 மனம்தரும் ; தெய்வ வடிவும்
 தரும் ; நெஞ்சில் வஞ்சம் தில்லா
 இனம்தரும் ; நல்லன எல்லாம்
 தரும் ; அன்பர் என்பவர்க்கே,
 கனம்தரும் பூங்குழி லான் அபி
 ராமி கடைக்கண்களே.

— அபிராமிப்பட்டர்.

110

41

எம்பிரான்! போற்றி! வானத்து
அவரவர் ஏறு! போற்றி!

கொம்பர்ஆர் மருங்குல் மங்கை
கூறு! வெண். நீறு! போற்றி
செம்பிரான்! போற்றி! தில்லைத்
திருச்சிற்றும் பலவு! போற்றி!

உம்பரா! போற்றி! என்னை
ஆள்உடை ஒருவு! போற்றி!

— மணிவாசகர்.

42

அடியேன் மேவி அமர்கிண்ற
அபுதே! இமையோர் அதிபதியே!

கொடியா, அடுபுள் உடையானே!
கோலக் கனிவாய்ப் பெருமானே!

செடியார் வினைகள் தீர்மருந்தே!
திருவேங்கு கடத்துளம் பெருமானே!

நொடியார் பொழுதும் உன்பாதம்
காண நோலாது ஆற்றேனே.

— நம்மாழ்வார்.

111

43

நற்பதத்தார் நற்பதமே ! ரூன முர்த்தி !
 நலஞ்சுடரே ! நால்வேதத்து அப்பால் நின்ற
 சொற்பதத்தார் சொற்பதமும் கடந்து நின்ற
 சொலற்குஅரிய சூழலாய ! இதுஉன் தன்மை !
 நிற்பதுஒத்து நிலையிலா நெஞ்சம் தன் னுள்
 நிலாவாத புலாஸ்டம்பே புகுந்து நின்ற
 கற்பகமே ! யான்உன்னை விடுவேன் அல்லேன் ;
 கனகமா மணிநிறத்துளம் கடவுளானே !

— அப்பர்.

44

தெரியேன் பாலக னுய்ப்பல
 தீமைகள் செய்துவிட்டேன் ;
 பெரியேன் ஆயின பின்பிறர்க
 கேட்டுழைத்து ஏழையானேன் ;
 கரிசேர் ழும்பொழில் சூழ்கன
 மாமலை வேங்கடவா !

அரியே ! வந்தடைந் தேன் ; அடி
 யேஜையாட் கொண்டுஅருளே !

— தீருமங்கையாழ்வார்.

112

45

குறைவுடி லாநிறை வே ! குணக் குன்றே !
 கூத்த னே ! குழைக் காதுடை யானே !
 உறங்கி லேன் உளை அன்றிமற்று அடியேன்,
 ஒருபி ஷைபொறுத் தால்லிழிவு உண்டே ?
 சிறைவண்டு ஆர்பொழில் சூழ்திரு ஆரூர்ச்
 சொம்பொ னே ! திரு ஆவடு துறையுள்
 அறவ னே ! எனை ‘அஞ்சல்’என்று அருளாய் !
 ஆர்எ னக்குறவு அமர்கள் ஏறே !

— சுந்தரர்.

46

முன்னார் மழுவாளி சீலைவாக்கி
 அவன் தவத்தை முற்றும் செற்றுய !
 உன்னையும் உன் அருமையையும் உன் மோயின்
 வருத்தமும்நன் றுகக் கொள்ளாது
 என்னையும்என் மெய்தரையும் மெய்யாகக்
 கொண்டுவனம் புக்க எந்தாய் !
 நின்னையே மகனுகப் பெறப்பெறுவேன்
 ஏழுபிறப்பும் நடுந்தோள் வேந்தே.

— குலசேகராஷ்வார்.

113

47

மருளனேன் மனத்தை மயக்குஅற நோக்கி
 மறுமையோடு இம்மையும் செடுத்த
 பொருளனே ! புனிதா ! பொங்குவாள் அரவம்
 கங்கைநீர் தங்குசெஞ் சடையாய் !

தெருஞும்நான் மறைசேர் திருப்பெருந் துறையில்
 செழுமலர்க் குருந்தமே வியசீர்

அருளனே ! அடியேன் ஆதரித்து அழைத்தால்
 அதெந்துவே என்றுஅரு ளாயே !

— மணிவாசகர்.

48

ஊர் இலேன் ; காணி இல்லை ;
 உறவுமற்று ஒருவர் இல்லை ;
 பாரில்நின் ; பாத மூலம் .
 பற்றிலேன் ; பரம மூர்த்தி !
 கார்ன்னி வண்ண னே !ஓ !!
 கண்ண னே ! கதறு கின்றேன் ;
 ஆர்உளர் களைகண் அம்மா !
 அரங்கமா நகரு ளானே .
 — தொண்டாழிப் பொழியாழ்வார்.

114

49

மேல்வைத்த வானேர் பெருமான் போற்றி !
 மேல்ஆடு புரூண் ரும் எய்தாய் போற்றி !
 சீலத்தான் தென் இலங்கை மன்னன் போற்றிச்
 சிலைஞ்சுக்க வாய் அலற வைத்தாய் போற்றி !
 கோலத்தால் குறைவுஇல்லான் தன்னை அன்று
 கொடிதாகக் காய்ந்த குழகா போற்றி !
 காலத்தால் காலனையும் காய்ந்தாய் போற்றி !
 கயிலை மலையானே ! போற்றி ! போற்றி !
 — அப்பர்.

50

துப்புஷ்டை யாரை அடைவது எல்லாம்
 சோர்வுஇடத் துத்துணை யாவர் என்றே ;
 ஒப்புஇலேன் ஆகிலும் நின் அடைநடேன்,
 ஆணைக்கு நீஅருள் செய்த மையாள் ;
 எய்ப்புளன்னை வந்து நலியும் போதுஅங்கு
 ஏதும்நான் உன்னை நினைக்கமாட்டேன் ;
 அப்போதைக்கு இப்போதே சொல்லி வைத்தேன் ;
 அரங்கத்து அரவு அணைப் பள்ளி யானே !
 — பெரியாழ்வார்.

115

51

தந்தது உன்தன்னைக் கொண்டது என்தன்னைச்
சக்கரா ! ஆர்கொலோ சதுரர் ?

அந்தம்ஒன்று இல்லா ஆனந்தம் பெற்றேன் ;
யாதுநீ பெற்றதுஒன்று என்பால் !

சிந்ததயே கோயில் கொண்டாம் பெருமான் !
திருப்பெருந் துறைஉறை சிவனே !

எந்ததயே ! ஈசா ! உடல்இடம் கொண்டாய் !
யான்இதற்கு இலன்னார்க்கைம் மாறே.

— மணிவாசகர்.

52

கண்டுகேட்டு உற்றுமோந்து
உண்டுதழுவும் ஜங்கருவி

கண்டஇன்பம் தெரிவரிய
அளவில்லாச் சிற்றின்பம் ;

ஒண்தொடியாள் திருமகளும்
நீயுமே நிலாநிற்பக

கண்டசதீர் கண்டுதழிந்தேன்
அடைந்தேன்உன் திருவடியே !

— நாஞ்சாழ்வார்.

53

பிடியெலாம் பின்செலப்
 பெருங்கைமா மலர்தழீஇ
 விடியலே தடழுழ்கி
 விதியினால் வழிபடும்
 கடிஉலாம் பூம்பொழில்
 கானப்பேர் அண்ணல்! நின்
 அடிஅலால் அடைசரண்
 உடையரோ? அடியரே.

— சம்பந்தர்.

54

தந்தம் உறியில் அவர்வைத்த
 தயிர்பால் வெண்ணைய் எட்டாமல்
 குந்தி உரளின் மிசைநறி
 இளக்கோவியர்முன் கூத்தாடி
 நந்தன் மனையில் அசோதைதிரு
 நயனம் கனிக்க விளையாடும்
 மைந்தன் இருதாள் ஒருபோதும்
 மறவா தாரே பிறவாதார்.
 — வில்லிபுத்துராழ்வார்.

117

55

மாவடு வகிர் அன்ன கண்ணிபங்
 கா! நின் மலர் அடிக்கே
 சூவிடு வாய்! கும்பிக் கேதிடு
 வாய்! நின் குறிப்பு அறியேன்;
 பாஇடை ஆடு குழல்போல்
 கரந்து பரந்தது உள்ளம்;
 ஆ! கெடு வேண; உடை யாய்! அடி
 யேன்உன் அடைக்கலமே.

— மணீவாசகர்.

56

வங்கத்தால் மாமணிவந்து உந்தும் முந்தீர்
 மல்லையாய்! மதிள்கச்சி ஊராய்! பேராய்!
 கொங்கத்தார் வளங்கொன்றை அலங்கல் மார்வன்
 குலவரையன் மடப்பாவை இடப்பால் கொண்டான்,
 பங்கத்தாய்! பாற்கடலாய்! பாரின் மேலாய்!
 பணிவரையின் உச்சியாய்! பவள வண்ணை!
 எங்குதற்றுய்! எம்பெருமான்! உன்னை நாடி.
 ஏழையேன் இங்குனமே உழிதரு கேனே.

— தீருமங்கையாழ்வார்.

118

57

அழுக்கு மெய்கொடுங் திருவடி அடைந்தேன் !

அதுவும் நான்புடப் பாலதுஞ் று ஆனால் !

பிழுக்கை வாரியும் பால்கொள்வர் அடிகேள் !

பிழைப்பன் ஆகினும் திருவடிப் பிழையேன்.

வழுக்கி வீழினும் திருப்பெயர் அல்லால்

மற்று நான் அறி யேன்மறு மாற்றம் ;

ஓழுக்க என்கனுக்கு ஒருமருந்து உரையாய் !

ஓற்றி யூர்ளனும் ஊர்உறை வோனே !

— சுந்தரர்.

58

வெங்கட்டின் களிறுஅடர்த்தாய் !

வித்துவக்கோட்டு அம்மானே !

எங்குப்போய் உய்கேன்உன்

இனைஅடியே அடையல் அல்லால் ;

எங்கும்போய்க் கரைகாணுது

எறிகடல்வாய் மீண்டேயும்

வங்கத்தின் கூம்புரும்

மாப்பறவை போன்றேனே.

— சூலசேகராழ்வார்.

119

59

நாயில் கடையாம் நாயேனை
 நயந்து நீயே ஆட்கொண்டாய் !
 மாயப் பிறவி உன்வசமே
 வைத்திட்டு இருக்கும் அதுஅன்றி ?
 ஆயக் கடவேன் நானேதான் ?
 என்ன தோழிங்கு அதிகாரம் ?
 காயத்து இடுவாய் ! உன்னுடைய
 கழற்கிழ் வைப்பாய் ! கண்நுதலே !

— மணிவாச்சார்.

60

அயல் நின்ற வல்வினையை
 அஞ்சினேன், அஞ்சி
 உயநின் திருவடியே
 சேர்வான்,— நயநின்ற
 நன்மாலை கொண்டு
 “நமோநார ஞை”என்னும்
 சொன்மாலை கற்றேன் தொழுது.
 — பொய்கையாழ்வார்.

120

61

இழைத்த இடையான் உமையாள்
 பங்கர் இமையோர் பெருமானுர்
 தழைத்த சடையார் விடை ஒன்று
 ஏறித் தறியார் புரம்ளய்தார்
 பிழைத்த பிடியைக் காணுது
 ஓடிப் பெருங்கை மதவேழம்
 அழைத்துத் திரிந்துஅங்கு உறங்கும்
 சாரல் அண்ணு மலையாரே.

— சம்பங்தர்.

62

தேவரையும் அசரரையும்
 திசைகளையும் படைத்தவனே !
 யாவரும்வந்து அடிவணங்க
 அரங்கநகர்த் துயின்றவனே !
 காவிரிநல் நதிபாயும்
 கணபுரத்துள்ள கருமணியே !
 ஏவரிலெம் சிலைவலவா !
 இராகவனே ! தாலேலேர்.

— குலசேகராழ்வார்.

121

63

கடலே அனைய ஆனந்தம்
கண்டார் எல்லாம் கவர்ந்து உண்ணா,

இடரே பெருக்கி ஏசற்றுஇங்கு
இருத்தல் அழகோ அடிநாயேன் !

உடையாய் ! நியே அருளுதினன் ரு
உணர்த்தாது ஒழிந்தே கழிந்து ஒழிந்தேன் :

சுடர் ஆர் அருளால் இருள்நீங்கச்
சோதி ! இனித்தான் துணியாயே.

— மணிவாசகர்

64

தானே தனக்குஒத்த தாள்தா
மரைக்குச் சரண்டுகுந்து ஆள்

ஆனேன், இனிஉன் அருள்நெறி
யேன், எனது ஆருயிசே !

தேனே ! என் தீவினைக்கு ஓர்மருந்
தே ! பெருந் தேவர்க்கெல்லாம்

கோனே ! அரங்கத்து அரவணை
மேற்பள்ளி கொண்டவனே !

— பிளைப்பெருமள் ஜயங்கார்.

122

65

அழல் ஆடி அங்கை
 சிவந்ததோ ! அங்கை
 அழகால் அழல்சிவந்த
 வாரே ! — கழல் ஆடப்
 பேய்ஆடு கானில்
 பிறங்க அனல்ஏந்தித்
 தீயாடு வாய் ! இதனைச் செப்பு.
 — காணாக்கால் அம்மையாள்.

66

வேதங்கள் அறைகின்ற
 உலகுளங்கும் விரிந்தன, உன்
 பாதங்கள் இவைனனில்
 படிவங்கள் எப்படியோ !
 ஒதங்கொள் கடல்அன்றி
 ஒன்றிணேடு ஒன்றுஒவ்வாப்
 குதங்கள் தொறும்புரந்தால்
 அவைஉன்னைப் பொறுக்குமோ.

— கம்பர்.

123

பிணக்குஇ லாதபெ ருந்து றைப்பெரு
மான்! உன் நாமங்கள் பேசுவார்க்கு
இணக்குஇ லாததொர் இன்ப மேவரும்
துன்ப மேதுடைத்து எம்பிரான்!
உனக்குஇ லாததொர் வித்து மேல்வினை
யாமல் என்வினை ஒத்தபின்
கணக்குஇ லாத்திருக் கோலம் நீவந்து
காட்டி னுய்கழுக் குன்றிலே.

— மணிவாசகர்.

முருகனே! செந்தி
முதல்வனே! மாயோன்
மருகனே! ஈசன்
மகனே! — ஒருக்கமுகன்
தம்பியே! நின்உடைய
தண்டைக்கால் எப்பொழுதும்
நம்பியே கைதொழுவேன் நான்.
— நக்கீரர்.

69

தனக்கே அடியனுய்த்
 தன் அடைந்து வாழும்
 எனக்கே அருளாவாறு
 என்கொல்? — மனக்குஇனிய
 சிராளன், கங்கை
 மணவாளன், செம்மேனிப்
 பேராளன், வானேர் பிரான்.
 — காரைக்கால் அம்மையார்.

70

செங்கணு போற்றி! திசைசமுகா போற்றி!
 சிவபுர நகருள்வீற் றிருந்த
 அங்கணு! போற்றி! அமரனே! போற்றி!
 அமர்கள் தலைவனே! போற்றி!
 தங்கள் நான் மறைநூல் சகலமும் கற்றேர்
 சாட்டியக் குடியிருந்து அருளும்
 எங்கள் நா யகனே! போற்றி! ஏழ்திருக்கை
 இறைவனே! போற்றியே! போற்றி!
 — கருவுர்த்தேவர்.

125

71

முகிரு முகங்கள் போற்றி !
 முகம்பொழி கருணை போற்றி !
 ஏவரும் துதிக்க நின்ற
 இராறுதோன் போற்றி ! காஞ்சி
 மாவட்டி. வைகும் செவ்வேள்.
 மலர் அடி போற்றி ! அன்னன்
 சேவலும் மயிலும் போற்றி !
 திருக்கைவேல் போற்றி ! போற்றி !
 — கச்சியப்பசிவாச்சாரியார்.

72

கொள்ளித் தலையின் எறும்பது
 போலக் குலையும்என்தன்
 உள்ளத் துயரை ஒழித்தரு
 எாய்!ஒரு கோடிமுத்தம்
 தெள்ளிக் கொழிக்கும் கடல்செந்தில்
 மேவிய சேவகனே !
 வள்ளிக்கு வாய்த்தவ னே !மயில்
 ஏறிய மாணிக்கமே !
 — அருணசிரிநாதர்

126

73

தேடிய அகவிகை
 சாபம் தீர்த்ததாள் ;
 நீடிய உலகுள்ளாம்
 அளந்து நீண்டதாள் ;
 ஓடிய சகடுஇற
 உதைத்தும், பாம்பின் மேல்
 ஆடியும் சிவந்ததாள் ;
 என்னை ஆண்டதாள் .
 — வில்லிபுத்துராழ்வார்.

74

எனக்குஇனிய எம்மானை
 ஈசனையான் என் றும்
 மனக்குஇனிய வைப்பாக
 வைத்தேன் ;— எனக்குஅவனைக்
 கொண்டேன் பிரானுக ;
 கொள்வதுமே இன்புற்றேன்
 உண்டே ? எனக்குஅரியது ஒன் று
 — காஞ்சகால் அம்மையார்.

127

75

வீரவேல் ! தாரைவேல் !
 விண்ணேனுர் சிறைமீட்ட
 தீரவேல் ! செவ்வேள்
 திருக்கைவேல் ! — வாரி
 குளித்தவேல் ! கொற்றவேல் !
 சூர்மார்பும் குன்றும்
 துளைத்தவேல் ! உண்டே துளை.
 — நக்கீரர்.

76

கெடுவேன் ! கெடுமா கெடுகின்றேன் ;
 கேடுஇ லாதாய் ! பழிகொண்டாய் ;
 படுவேன், படுவது எல்லாம்நான்
 பட்டால் பின்னைப் பயன்என்னே !
 கொடுமா நரகத்து அழுந்தாமே
 காத்துஆட கொள்ளும் குருமணியே !
 நடுவாய் நில்லாது ஒழிந்தக்கால்
 நன்றே ? எங்கள் நாயகமே.

— மணிவாசகர்.

128

உருமாறிப் பலபிறப்பும் பிறந்தும் செத்தும்
 ஊசலா டுவது, அடியேன் ஒழியும் வண்ணம்
 கருமாயத்து என் நெஞ்சைப் பலகை ஆக்கிக்
 கருளை எனும் பாசத்தைக் கயிருப் பூட்டி
 மருமாலைத் துளவுஅசைய ஆஙர் ஊசல் !
 மணிமகரக் குழைஅசைய ஆஙர் ஊசல் !
 திருமாது புவிமாதோடு ஆஙர் ஊசல் !
 திருவரங்க ராசரே ! ஆஙர் ஊசல் !

— பிள்ளைப்பெருமாள் ஜயங்கார்.

பிறந்து மொழிபயின்ற
 பின்எல்லாம் காதல்
 சிறந்துநின் சேவடியே
 சேர்ந்தேன ! — நிறம்திகழும்
 மைஞ்சான்ற கண்டத்து
 வாஞ்சேர் பெருமானே !
 எஞ்சான் று தீர்ப்பது இடர் ?
 — காரைக்கால் அம்மையார்.

79

அஞ்சமுகம் தோன் றில்
 ஆறு முகம்தோன் றும்;
 வெஞ்சமரில் அஞ்சல்ளன
 வேல்தோன் றும் ;— நெஞ்சில்
 ஒருகால் நினைக்கில்
 இருகாலும் தோன் றும் ;
 முருகா !என்று ஓதுவார் முன்.

— ஈக்கீர்ச்.

80

கைஒண்று செய்ய விழிஒண்று
 நாடக் கருத்துஒண்றுஎண்ணப்
 பொய்தூண்று வஞ்சக நாஒண்று
 பேசப் புலால்கமழும்
 மெய்தூண்று சாரச் செவிஒண்று
 கேட்க விரும்புமியான்
 செய்கின்ற பூசைவ் வாறுகொள்
 வாய் !வினை தீர்த்தவனே !

— பட்டினத்தார்.

130

81

மன்கண்ட வெண்குடைக் கிழாக
 மேற்பட்ட மன்னருமன்
 பண்கண் டளவில் பணியச்செய்
 வாய் !படைப் போன்முதலாம்
 விண்கண்ட தெய்வம்பல் கோடிஉண்
 டேனும் விளம்பில்லூன்போல்
 கண்கண்ட தெய்வம் உளதோ ?
 சகல கலாவல்லியே !

— குமாகுநுபார்.

82

சிற்றறிவு உடையன் ஆகித்
 தினந்தோறும் திரிந்து நான்செய்
 குற்றமும் குணமாகக் கொண்ட
 குணப்பெருங் குண்டே ! என்னைப்
 பெற்றதா யீனுமிக்கு ஓங்கும்
 பெரும !நின் பெருமை தன்னைக்
 கற்றறிவு இல்லேன் ; எந்தத்
 கணக்குஅறிந்து உரைப்பேன் ;அந்தோ !
 — இராமலிங்க சுவாமிகள்.

131

83

ஒத வினை அகலும் ;
 ஓங்கு புகழ்பெருகும் ;
 காதற் பொருள் அனைத்தும்
 கைசூடும் ; — சீதப்
 பணிக்கோட்டு மால்வரைமேல்
 பாரதப்போர் தீட்டும்
 தனிக்கோட்டு வாரணத்தின் தாள் .
 — பெருங்தேவனுர்.

84

தாயினும் இனிய நின்னைச்
 சரண்ணன அடைந்த நாயேன் ,
 பேயினும் கடையன் ஆகிப்
 பிதற்றுதல் செய்தல் நன்றே ?
 தீஇடை மெழுகாய் நொந்தேன் ;
 தெளிவிலேன் ; வீணை காலம்
 போயினது ; ஆற்று கில்லேன்
 பூரனு னந்த வாழ்வே.
 — தாயுமானுர்.

85

சொல்லுவது அறியேன் வாழி !
 தோற்றிய தோற்றம் போற்றி !
 வல்லைவந்து அருளி என்னை
 வழித்தொண்டு கொண்டாய் போற்றி !
 எல்லையில் இன்ப வெள்ளம்
 எனக்குஅருள் செய்தாய் போற்றி !
 தில்லையம் பலத்துள் ஆடும்
 சேவடி போற்றி ! போற்றி !!

— சேக்கிழார்.

86

இளங்கொடி தனைக்கொண்டு ஏரும்
 இராவணன் தனை அழித்தே
 களங்கம்தில் விபிட ணரக்குக்
 கன அரசு அளித்தாய் போற்றி !
 துளங்குமா தவத்தோர் உற்ற
 துயர்எலாம் தவிர்த்தாய் போற்றி !
 வினங்குநல் எவ்வு ஞர்வாழி
 வீரரா கவனே ! போற்றி !

— இராமலிங்க சுவாமிகள்.

133

87

மாய னே! மறி கடல்விடம் உண்ட
வான வர! மணி கண்டத்துளம் அழுதே!
நாயி னேன்உளை நினையவும் மாட்டேன்;
“நமச்சி வாய்” என்று உன்அடி பணியாப்
பேயன் ஆகிலும் பெருநெறி காட்டாய்.
பிறைகு ஸாம்சடைப் பிஞ்ஞகு னேயோ!
சேயன் ஆகிநின் று அலறுவது அழுகோ?
திருப்பெ ருந்துறை மேவிய சிவனே!

— மணிவாசகர்.

88

மைவரும் கண்டத்தர் மைந்தகந்
தாளன் று வாழ்த்தும்இந்தக்
கைவரும் தொண்டுஅன் றி மற்றுஅறி
யேன்; கற்ற கல்வியும்போய்ப்
பைவரும் கேளும் பதியும்
கதறப் பழகிநிற்கும்
ஜவரும் கைவிட்டு மெய்விடும்
போதுஉன் அடைக்கலமே.

— அருணசீரீநாதர்.

கற்றவர் விழுங்கும் கற்பகக் கனியைக்
 கரையிலாக் கருணமா கடலை
 மற்றவர் அறியா மாணிக்க மலையை
 மதிப்பவர் மனமணி விளக்கைச்
 செற்றவர் புறங்கள் செற்றாம் சிவஜித்
 திருவீழி மிழலைவீற் றிருந்த
 கொற்றவன் தன்னைக் கண்டுகண்டு உள்ளம்
 குளிரன் கண்குளிர்ந் தனவே.

— சேந்தனார்.

திருமகள்எம் பெருமாட்டி மகிழும் வண்ணச்
 செழுங்கனியே! கொழும்பாகே! தேனே! தெய்வத்
 தருமகளைக் காத்தருளக் கரத்தே வென்றித்
 தனுடுத்த ஒருமுதலே! தருமப் பேறே!
 இருமையும்என் உளத்துஅமர்ந்த இராமநாமத்து
 எனஅரசே! எனஅமுதே! என்தா யேநின்
 மருமலர்ப்பொன் அடிவழுத்தும் சிறியேண் அந்தோ!
 மனமதுளர்ந்தேன்; அறிந்தும்அருள் வழங்கி லாயே.
 — இராமலிங்க சுவாமிகள்.

91

மொய்தார் அணிகுழல் வள்ளியை
வேட்டவன்; முத்தமிழால்
வைதா ரையும் அங்கு வாழவைப்
போன; வெய்ய வாரணம்போல்
கைதான் இருபது உடையான்
தலைபத்தும் கத்தரிக்க
எய்தான் மருகன் உமையான்
பயந்த இலஞ்சியமே.
— அருணகிரிநாதர்.

92

“நல்காது ஒழியான் நமக்கு” என்று உன்
நாமம் பிதற்றி நயனநீர்
மல்கா, வாழ்த்தா, வாய்குழலே,
வணங்கா, மனத்தால் நினைத்து உருகிப்
பல்கால் உன்னைப் பாவித்துப்
பரவிப் பொன் அம் பலம்என்றே
ஒல்கா நிற்கும் உயிர்க்கு இருக்கி
அருளாய்! என்னை உடையானே!

— மணிவாசகர்.

136

93

பொருப்புஅடைந்து தங்கள்
 புலன் ஜந்தும் செற்று
 நெருப்புஅடைந்து நீர் அடைய
 வேண்டாம்; — விருப்புஅடைந்து
 வைகுந்தம் சிந்ததயிலே
 வைப்பார்க்கு மாதவனும்
 வைகும், தம் சிந்ததயுளே வந்து.
 — பெருந்தேவனார்.

94

கண்டம் கரியமலை
 கண்முன்று உடையமலை;
 அண்டர்எலாம் போற்றற்கு
 அரியமலை; — தொண்டருக்குத்
 தோற்றுமலை; நானும்
 தொழுவோர் எழுபிறப்பை
 மாற்றுமலை அண்ணு மலை.
 — குருநமச்சீவாயர்.

137

95

பால்நினைந்து ஊட்டும் தாயினும் சாலப்
பரிந்துநி பாவியே நுடைய
ஶனினை உருக்கி உள்ளோளி பெருக்கி
உலப்புஇலா ஆனந்தம் ஆய
தேனினைச் சொரிந்து புறம்புறம் திரிந்த
செல்வமே! சிவபெரு மானே!
யான்உனை த் தொடர்ந்து சிக்கெனப்பிடித்தேங்
எங்குளமுந்து அருளுவது இனியே.
— மணிவாசகர்.

96

கலையெலாம் புகலும் கதியெலாம் கதியில்
காண்கின்ற காட்சிகள் எல்லாம்
நிலையெலாம் நிலையின் நேர்ந்துஅநு பவஞ்செய்
நிறைவுள்ளாம் விளங்கிடப் பொதுவில்
மலைவுஇலாச் சோதி அருட்பெரும் செங்கோல்
வாய்மையால் நடத்தும்ஹர் தனிமைத்
தலைவனே! எனது தந்தையே! நினது
தனியன்றான் தளருதல் அழகோ!
— இராமலிங்க சுவாமிகள்.

138

97

சூலம் பிடித்துஎம் பாசம்.
 சுழற்றித் தொடர்ந்துவரும்
 காலன் தணக்குஒரு காலும்அஞ்
 சேன்;கடல் மீதுஏழுந்த
 ஆலம் குடித்த பெருமான்
 குமாரன் அறுமுகவன்
 வேலும் திருக்கையும் உண்டே
 நமக்குஒரு மெய்த்துணையே.
 — அருணகிரிநாதர்.

98

என்னை “அப் பா! அஞ்சல்!” என்பவர்
 இன்றிநின்று எய்த்துஅலைந்தேன்;
 மின்னைஒப் பாய்விட டிடுதிகண்
 டாய்வுவ மிக்கின்மெய்யே
 உன்னைஒப் பாய்மன்னும் உத்தர
 கோசமங் கைக்குஅரசே!
 அன்னைஒப் பாய்எனக்கு அத்தன்னைஒப்
 பாய்என் அரும்பொருளே!

— மணிவாசகர்.

139

99

அடியோ மோடும் நின் ஞேடும்
 பிரிவுஇன்றி ஆயிரம் பல்லாண்டு!
 வடிவாய் நின்வல மார்பினில்
 வாழ்கின்ற மங்கையும் பல்லாண்டு!
 வடிவார் சோதி வலத்துறை
 யும்கடர் ஆழியும் பல்லாண்டு!
 படைபோர் புக்கு முழங்கும் அப்
 பாஞ்ச சன்னியழும் பல்லாண்டே!
 — பெரியாழ்வார்

100

சொல்லாண்ட சுருதிப்பொருள் சோதித்த
 தூய்மனத் தொண்டர் உள்ளீர்!
 சில்லாண் டில்சிதை யும்சில
 தேவர் சிறுநெறி சேராமே
 வில்லாண் டகன கத்திரள்
 மேரு விடங்கன் விடைப்பாகன்
 பல்லாண்டு என்னும் பதம்கடந்
 தானுக்கே பல்லாண்டு கூறுதுமே.
 — சேந்தனூர்.

140

சீதமழை முகில் பொழிக!

தேசமெலாம் பயிர்விளைக! செல்வம்ழங்க!

மாதர்குழாம் மக்கள்குழாம் மனையறங்க

ஞடன்பொலிந்து மலிந்து வாழ்க

மேதகுசீர்ச் சைவநெறி வேதநெறி

தழைத்தோங்க! மேலும் மேலும்

பூதலமேல் சிவபெருமான் ஆலயங்கள்

பூசனைகள் பொலிக மாதோ!

— தீரிஷடாராஜப்பக்கவிராயர்.

தொடர் எண்	பாட்டு முதற் குறிப்பு	பாட்டு எண்	தொடர் எண்	பாட்டு முதற் குறிப்பு	பாட்டு எண்
85	மனத்தில் ஓர்	19	94	மைவரும்	88
86	மாணிக்கம் கட்டி	11	95	மொய்தார்	91
87	மாயனேமறி	87	96	யானேதவம்	27
88	மாவடு வகிர்	55	97	வங்கத்தால்	56
89	முருகனே	68	98	வீர வேல்	75
90	முன் ஒரு நாள்	46	99	வெங்கட்தீண்	58
91	முன்னம் பிறந்த	31	100	வேதங்கள்	66
92	மு இரு முகங்கள்	71	101	வையம் தகனியா	23
93	மேல் வைத்த	49			

* இவை “பூசைப் பாமாலை”யிலும் இடம் பெற்றுள்ளன.

பாரதீயானுக்கு விலைத்துறைம், ராய், இசா.
இடதுபுறம், இசா. முரு.

(9—11—1919)

தொடர் பாட்டு பாட்டு தொடர் பாட்டு பாட்டு
எண் முதற் குறிப்பு எண் எண் முதற் குறிப்பு எண்

1 அஞ்சமுசம்	79	22 எம்பிரான்	*	41
2 அஷ யேன்	42	23 என்பும் தழுவிய	28	
3 அஷ யோ மோ கும்	99	24 என்னை அப்பா	98	
4 அப்பு அணி	24	25 என்னை உன்	20	
5 அம்மையே அப்பா	2	26 எனக்கு இனிய	74	
6 அயல் நில்ற	60	27 ஜெந்துகரத்தனை	1	
7 அழலாடி	65	28 ஒளிவளர்	18	
8 அழுக்கு மெய்	57	29 ஒதவிளை	83	
9 அளிக்கும்	7	30 கடலே அணைய	63	
10 அன்றும்	16	31 கடிமலர்	36	
11 ஆதி நடம்	38	32 கண்டம் கரிய	94	
12 ஆரா அழுகே	3	33 கண்டு கேட்டு	52	
13 இது என் புகுந்தது	15	34 கண்ணேய்	12	
14 இழழுத்த இடை	61	35 கமலம் மேவு	6	
15 இளங் சொடி	86	36 கருவாய்க்கிடந்து	*	8
16 இன்னி கச வீஜை	35	37 கலீஸெலாம்	96	
17 உலகம் யாவை	29	38 கற்றவர் விழுங்கும்	89	
18 உலசெலாம்	30	39 காக்கக் கடவிய	4	
19 உரமாறி	77	40 குறைவு இலா	45	
20 ஊரிலேன்	48	41 கெடுவேன்	76	
21 ஊனிடை	9	42 கையொன்று	80	

தொடர் எண்	பாட்டு முதற்குறிப்பு	பாட்டு எண்	தொடர் எண்	பாட்டு முதற்குறிப்பு	பாட்டு எண்
43	கொண்டல்	21	64	துப்பு உடையாரை	50
44	கொள்ளித்தலையின்	72	65	தெரியேன்	44
45	சங்கேந்தும்	26	66	தேஷய அகவிகை	73
46	சிற்றறிவு	82	67	தேவரையும்	62
47	சீதமழை	* 101	68	நல்காது	92
48	சுஞ்சுப் முரல்	5	69	நற்பத்தார்	43
49	தூலம் பிழத்து	97	70	நாடிப் புலங்கள்	39
50	செங்கணு	70	71	நாயில் கடையாம்	59
51	செஷ்யாய	13	72	நின் எழில்	37
52	சொல்லாண்ட	* 100	73	நின்றது	17
53	சொல்லுவது	85	74	நீர் கொண்ட	10
54	தந்தது உனகன்னை	51	75	பஷ்க்கும் திருப்புகழ்	33
55	தந்தம் உறியில்	54	76	பால்நினைந்து	95
56	தனக்கே அடிய	69	77	பிடியெலாம்	53
57	தனம் தரும்	40	78	பிணக்கு இலாத	67
58	தாயினும் இனிய	84	79	பிறந்து மொழி	78
59	தாழ்சடையும்	25	80	பொருப்படைந்து	93
60	தானே தனக்கு	64	81	மடம் தாழும்	34
61	திருமகள்	90	82	மண்கண்ட	81
62	திருவாக்கும்	* 32	83	மண்ணும் தணல்	14
63	துங்க மழு	* 22	84	மருளனேன்	47